

TEO PEIRÓ PÀGINES 14 I 15

Aquest il·lustrador és un tipus discret i inquiet que va fent, sense aquells aires d'artista incomprès que molts exhibien a principis del segle xx. Es va formar a Belles Arts i, des de llavors, ha mantingut una actitud vital de continu aprenentatge.

TXETXÈNIA PÀGINA 18

A la república continuen els enfrontaments, malgrat la falsa democràcia governada des del Kremlin. El primer ministre Kadyrov sustenta un règim de terror que aplica la tortura, el segrest i l'assassinat impunement.

CYNTHIA COCKBURN PÀGINA 28

Cynthia Cockburn és sociòloga i membre activa de la xarxa internacional antimilitarista Dones de Negre. Les seves investigacions s'han centrat en l'anàlisi del gènere en el marc dels conflictes armats i els processos de pau.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N129

4 de març de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'alumnat de la UB vota a favor de paraitzar el procés de Bolonya

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Un alumne de la UAB fa deu dies que es troba en vaga de fam

ARXIU

L'acció va consistir a passar tres dies penjats de l'edifici mentre altres activistes denunciaven les obres del pla Caufec, situades al peu de la serra de Collserola.

A la presó per penjar-se d'una façana d'Esplugues

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Un dels tres activistes contra el Pla Caufec -un projecte urba-

nístic que està destrossant la falda de Collserola entre Barcelona i Esplugues de Llobregat- que van ser condemnats a una pena multa de

60 euros podria ingressar a la presó properament. Una jutgessa d'Esplugues de Llobregat va embargar els diners als altres dos activistes,

però en el seu cas no va trobar cap bé ni cap compte corrent. El proper 9 de març aquest noi ja es trobarà en situació de cerca i captura.

Les empreses de publicitat van pressionar per endurir les ordenances del civisme

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Clear Channel i JCDecaux van condicionar la posició del regidor d'ERC, Jordi Portabella, poques setmanes abans que es votés la nova ordenança al plenari de Barcelona.

L'alcalde de Pinós retira el projecte d'un nou abocador

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 17

La nova llei d'armament no s'està complint

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

El feminisme reivindica la seva veu crítica davant la crisi

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Davant la crisi econòmica i l'agreuament de la feminització

de la pobresa, el moviment feminista reivindica altres formes d'organitzar les relacions econòmiques de la societat. Des del decreixement, pas-

sant per la sobirania alimentària i arribant al comerç just, cal fomentar una nova lògica social on predominin els aspectes no econòmics.

Es publiquen cartes inèdites d'Emma Goldman

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

EDITORIAL

No n'hi ha prou amb aquest diumenge

Diumenge és 8 de març, el dia promogut com a jornada mundial per la reivindicació dels drets de les dones treballadores per part de la feminista alemanya Clara Zetkin. Fa anys, però, que el simbolisme de classe i de gènere d'aquest dia ha estat substituït pel *panxacontentisme* del feminisme institucional i de l'esquerra socialdemòcrata, que es felicita mútuament pels avenços "importantíssims i definitius" de fa trenta anys. Mentrestant -això sí- l'avortament es penalitza legalment i s'estigmatitza a nivell social. La feminista socialista Flora Tristan deia que les dones som les proletàries del proletariat, el col·lectiu més vulnerable de l'estrat social més marginat: la classe treballadora. Som qui patim de manera més acusada les crisis periòdiques del capitalisme, ja sigui en l'àmbit laboral o domèstic. Un exemple: l'atur ja afecta el 29% de la població femenina, davant el 19% de la població masculina. El 42% de les dones que treba-

llen, ho fan dins l'economia submergida. Més: les sindicalistes de SEAT afirmen que els ERO no són neutrals en relació al gènere i que hi ha un nombre més elevat de dones acomiadades. I és que resulta que som poc productives. Guaita quina ironia! El mateix sistema que ens condemna a tenir cura de la seva mà d'obra ens acomiada perquè no tenim prou hores per dedicar a la feina. Del que no parlen mai els qui -com l'economista Sala Martí- recolzen la tesi de la poca productivitat és del percentatge important del PIB que genera el treball reproductiu, tradicionalment vinculat -i imposat- al sexe femení. Quants exemples més necessitem per fer que cada dia sigui el Dia Internacional de la Dona Treballadora i per començar a reivindicar la fi de l'opressió sexual en tots els aspectes de la nostra vida? No n'hi ha prou amb sortir al carrer aquest diumenge i ser feministes per un dia, sobretot si només ho fem per complaure les nostres companyes.

COM S'HA FET

Aclariment

En relació al cas de les afirmacions de l'advocat Francesc Arnau sobre un suposat cas d'infiltració policial a l'organització antirepressiva Alerta Solidària i, en especial, en relació al darrer comunicat de la Coordinadora Contra els Abusos de Poder que du per títol *Comunicat sobre el cas dels confidants de la policia a Alerta Solidària*, la DIRECTA vol aclarir:

- 1) Que davant de les afirmacions publicades sense proves per part de l'advocat Francesc Arnau al seu bloc, on acusa d'infiltració policial el portaveu d'Alerta Solidària, Martí Majoral, i un altre militant de l'organització anomenat *Pallin*, la DIRECTA va fer una sèrie de contrastacions per avaluar la veracitat dels fets i va arribar a la conclusió que les acusacions no tenien cap fonament.
- 2) Que des del primer moment la DIRECTA ha insistit en la falsedat dels fets i així ho ha comunicat a la Coordinadora Contra els Abusos de Poder.
- 3) La DIRECTA vol aclarir que les indagacions dutes a terme pel setmanari sobre aquests fets han estat una iniciativa de la pròpia publicació i no s'han fet a petició de cap col·lectiu ni en col·laboració amb cap altra organització.
- 4) La DIRECTA dona per tancada qualsevol indagació sobre aquest cas.

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

PENSEM, DONCS EXISTIM

'1984' ja és aquí!

Roger Costa
directa@setmanaridirecta.info

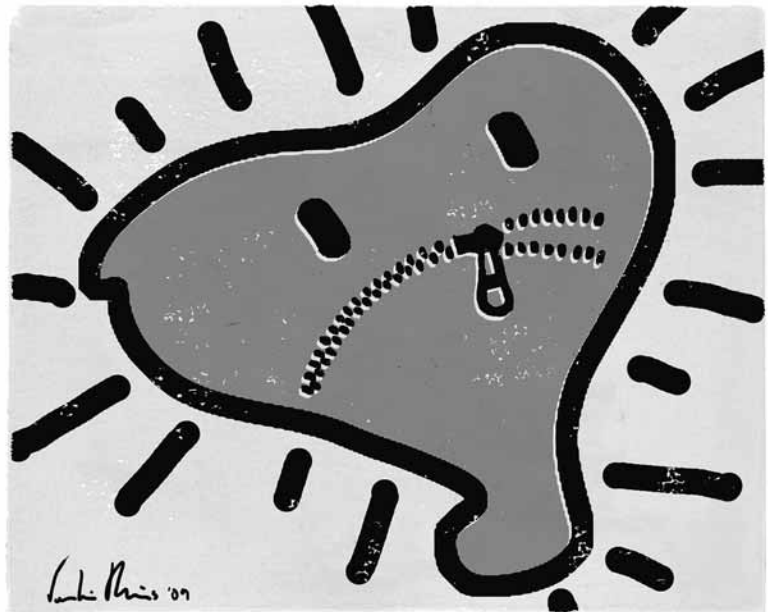
Tinc por. Llegeixo novel·les futuristes sobre societats totalitàries i hi trobo coses que ja estan succeïnt a la realitat. 1984 ja és aquí. Que a Barcelona la primera càmera de videovigilància s'instal·lés precisament a la plaça George Orwell és una simple anècdota. Però les coincidències de l'anglès visionari amb l'actualitat són espantoses. És ben bé allò que diuen que la realitat supera la ficció. Primer van ser Saddam i Osama. Qui hagi llegit 1984 recordarà que es viu en guerra permanent, sense que importin els motius ni els contrincants. Els amics d'ahir són els enemics d'avui i a la inversa. Ningú no pregunta res perquè no hi ha memòria històrica o, la que hi ha, està manipulada. Algú recorda que Saddam Hussein i Osama Bin Laden eren aliats dels EUA durant la seva guerra freda contra l'URSS i els seus aliats a la regió?

Doncs sí, era així fins que l'enemic soviètic va caure i els amics arabs anticomunistes es van convertir en enemics islamistes antioccidentals. Els arquitectes de la construcció històrica al servei del Gran Germà (Bush) es van encarregar que ningú notés el canvi amb una arma secreta que s'ha mostrat molt eficient, la commoció de l'11-S. Ara és el propi Winston Smith, protagonista de 1984, qui ha cobrat vida i s'ha posat a treballar al Ministeri de la Veritat a sou del PSC. A la novel·la, la feina de Winston Smith consisteix a manipular directament la història. Ho recordeu? Li arriba una nota sobre un personatge distingit que ha estat declarat rebel, amb les referències sobre les seves bones accions passades als diaris i als arxius. Com que el personatge en qüestió ara és un enemic, cal esborrar les seves bones obres. Així, Winston Smith ha de canviar les notícies on apareixia el personatge, inventar-se uns fets adients a la nova situació de rebel·lia i tornar les notícies a l'hemeroteca. A partir d'aquest moment, la història del personatge

distingit queda esborrada i qualsevol que vulgui investigar sobre ell només trobarà el que Winston, bonament, s'ha pogut inventar. Doncs ara resulta que, al PSC, hi ha algú que fa la mateixa feina bruta que el protagonista de 1984. Així, si algú investigava la vida d'Abdul Razzaq Sadiq (veure DIRECTA 127) setmanes enrere, podia trobar l'acta de la reunió del PSC de finals de 2008 on se'l nomenava secretari de l'executiva del PSC de Ciutat Vella. Si algú intenta buscar aquesta acta avui dia -proveu-ho-, trobarà que el nom d'Abdul ha estat esborrat i substituït per un altre. Així, segons els arxius (matèria prima dels historiadors), l'Abdul mai no ha estat secretari de l'executiva del PSC i ningú pot demostrar el contrari... probablement, ni ell mateix. Això fa molta por. És pitjor que la mort, és la negació d'un mateix, la mort en vida. A la persona que fa la feina d'en Winston Smith, li he de recomanar que es llegeixi la novel·la d'Orwell i que s'adoni que la seva feina és pitjor que la d'un botxí. Espero que no puguis dormir a la nit ni somriure al matí.

EL RACÓ IL·LUSTRAT

JORDI BORRÀS

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902 L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.
 NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
 SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
 - Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
 - Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
 Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> Davant la crisi econòmica i l'agreuament de la feminització de la pobresa, el moviment feminista reivindica altres formes d'organitzar les relacions econòmiques de la societat. Des del decreixement, passant per la sobirania alimentària i arribant al comerç just, cal fomentar una nova lògica social on predominin els aspectes no econòmics. Un aspecte important són els punts de connexió que s'estableixen entre la teoria feminista i la decreixentista, ja que totes dues evidencien les contradiccions del sistema. A això, hi hem d'afegir la llei de la dependència, que recau majoritàriament sobre les dones i es mostra com una conseqüència de la crisi que experimenta el concepte de la cura.

PAÏSOS CATALANS · DAVANT EL NEOLIBERALISME EL FEMINISME ES PRESENTA COM UNA VEU CRÍTICA, SUBVERSIVA I TRANSGRESSORA

El feminisme reivindica la seva veu crítica i subversiva davant la crisi

Judith Muñoz Saavedra
redaccio@setmanaridirecta.info

Per moltes dones, la crisi econòmica no té res de nou. Ja fa anys que estan patint les conseqüències de les crisis alimentària, financera, climàtica i migratòria i els efectes de la consolidació d'un model social i econòmic devastador que no valora les persones, la diversitat, la cura, les iniciatives solidàries i ni tan sols el sosteniment de la vida. Un model que ha convertit el creixement econòmic i la seva lògica consumista i productivista en un dogma inqüestionable.

El neoliberalisme ha aguditzat les desigualtats per satisfer les ànsies de lucre d'uns pocs, ha privatitzat els recursos naturals i ha socialitzat la pobresa. La feminització de l'exclusió, la pobresa i la precarietat són les conseqüències actuals de la vella aliança entre el capitalisme i el patriarcat. Un sistema que necessita mantenir la desigualtat i que se sosté gràcies a l'exploatació dels recursos naturals i la doble jornada de les dones. La divisió sexual del treball ha estat i és funcional al neoliberalisme, ja que garanteix mà d'obra barata al mercat. A més, cobreix els déficits del sistema, perquè són les dones les que s'han de fer càrrec -sense cap cost- de la producció de béns i serveis que, d'una altra manera, haurien de ser proveïts per l'Estat.

La recessió que generarà la crisi actual causarà un augment de la desocupació, la caiguda dels salaris, la pèrdua de drets laborals i l'increment de l'economia submergida, situacions que afectaran especialment les dones que, a més, veuran incrementada la seva càrrega de treball no remunerat.

Canviar per fer front a la crisi

Tanmateix, malgrat el fracàs evident del model i les greus conseqüències que està tenint per la població, les mesures per afrontar la crisi només s'ocupen de la protecció del mercat, d'assegurar la competència i d'aquells aspectes que poden perjudicar les grans empreses, bancs i fons d'inversió. Ningú no sembla voler canviar res. Per què, si -una vegada més- en plena crisi- les multinacionals continuen obtenint beneficis substancials? Només cal mirar els resultats de Telefónica o Repsol, que han guanyat 7.592 i 2.711 milions d'euros, respectivament. O els d'Endesa, que durant el 2008 ha aconseguit el major benefici de la seva història, amb guanys de 7.169 milions d'euros. No es plantegen res críticament davant el consumisme i el model productivista. Ben al contrari, l'Estat espanyol comprarà 30.000 milions de deute a la banca per evitar el col·lapse financer, mentre no hi ha recursos per aplicar la llei de dependència, per dotar de recursos la llei de violència de gènere o per asse-

Manifestació dins la VII Trobada Internacional de la 'Marcha Mundial de Mujeres' a Vigo

gurar l'accés als serveis públics. Per això resulta necessari i urgent visibilitzar la veu crítica, subversiva i transgressora que sempre ha tingut el feminisme. La recerca d'alternatives al pensament i a la pràctica de l'aliança entre el capitalisme i el patriarcat precisa l'esforç de deconstruir el caràcter natural, inevitable i immodificable del discurs dominant. Això que sembla tan complex no és nou pels moviments de dones que sempre han plantejat propostes per desmuntar les dinàmiques de poder i desigualtat.

El feminisme afirma que hi ha altres formes d'organitzar les relacions econòmiques i la societat. Que és necessari un model de desenvolupament sostenible, centrat en la cura i no en la competència exacerbada. Un sistema que situï les persones i la cura vers les altres i vers la naturalesa com a eix central de la vida. Per això, són les dones les que -majoritàriament- han impulsat noves formes d'economia alternatives al model hegemònic i han creat projectes que plantegen accions innovadores per un veritable canvi social. El decreixement, la sobirania alimentària, l'agroecologia o el comerç just són algunes de les pràctiques que tenen més coses en comú amb els postulats feministes.

AGENDA DEL 8 DE MARÇ

BADALONA (Tres Voltes Rebel)

Dissabte 7 al Casal Antoni Sala i Pont (Riera d'en Matamoros 103, baixos). 19h. Taula rodona: Moltes visions, un món + concert + sopar popular.

BARCELONA

Crisi total al sistema patriarcal (Comissió 8 de Març). Dissabte 7 a les 17h. Assemblea de Dones (plaça dels Àngels) + Festa de Dones (bar CCCB). Diumenge 8 a les 12h. manifestació (plaça Universitat).

Dones, la crisi ens fa més precàries (Maulets). Diumenge 8 a les 18h. manifestació (plaça Universitat).

Jornades anarcofeministes (CNT Catalunya). Del 2 al 30 de març: tallers d'autodefensa i autoconeixement, xerrades i presentacions. **FELLA** (Joaquín Costa 34).

Las Revueltas. Diumenge 8 a la plaça Àngel Pestaña. 12h. Mercat ambulant, jocs infantils, teatre...

BERGA

Recuperem els nostres cossos. Divendres 6 a l'Ateneu Llibertari del Berguedà (Pinsania 7). 18h. Instal·lació creativa + taula rodona sobre salut. Prepara la teva creació pel 8 de març.

Dissabte 7 a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat (Balç, 4). 17h. Cinefòrum: *Follame*, de Virginie Despentes i Coralie Trinh Thi. 21h. Sopar popular de pinxos i *montaditos*.

GIRONA

Dones, la crisi ens fa més precàries! Dissabte 7 a les 18h. Manifestació (plaça del Vi).

TARRAGONA (Cau de L'Espina - Assemblea Feminista Revolucionària de Tarragona)

Dones, la crisi ens fa més precàries! Diumenge 8 a les 12h. Taller al passeig de les Palmeres: Què entenem per feminisme? 14h. Dinar al Casal Popular Sageta de Foc + clown a l'Ateneu Popular l'Espina + concert. 18h. Manifestació a la plaça Verdaguier.

VALENCIA

Dones, la crisi ens fa més precàries! Diumenge 8 a les 12h. manifestació (plaça del Parterre).

ALCOI (Col·lectiu Dones i 8 de Març de l'Alcoià i el Comtat)

Dijous 5 a les 20h. Conferència: El feminisme als anys 70 (CC Ovidi Montllor). Divendres 6 a les 20.30h. Presentació de *Contem romanços* + sopar (Club).

COCENATAINA (Col·lectiu Dones i 8 de Març de l'Alcoià i el Comtat)

Dijous 5 a les 18h. Conferència: Construcció d'estereotips de dones i homes a través del discurs i la imatge (Centre Social Real Blanc). Divendres 6 a les 12h. Concentració i lectura del manifest del 8 de març (plaça de la Vila).

, de dalt a baix

PAÏSOS CATALANS · LES DUES PRÀCTIQUES ES CARACTERITZEN PER IMPULSAR VALORS ALTERNATIUS ALS DOMINANTS

Les possibilitats de trobada del feminisme i el decreixement

Marta Tudela Torres
redaccio@setmanaridirecta.info

El decreixement és un corrent de pensament crític amb el funcionament i l'arrel ideològica de l'actual sistema capitalista mundial, hereu de les visions contestatàries que s'han anat consolidant des de fa anys i des de diferents sectors. I és que, a la pràctica, les dècades de polítiques de desenvolupament no només no han aconseguit aturar la pobresa econòmica, sinó que han ofert l'excusa perfecta per al manteniment a gran escala de la desigualtat, la injustícia i els nivells de sobreexplotació del planeta.

El decreixement, com la teoria feminista, constitueix un espai teòric que evidència les contradiccions del sistema capitalista patriarcal

Davant d'aquest panorama, s'alcen les veus que defensen que és impossible continuar mantenint un sistema que necessita un creixement constant basat en l'esgotament dels recursos naturals finits del planeta. Un sistema que té com a valor suprem el progrés, que prioritza tot allò relacionat amb la producció i invisibilitza i desconsidera el que no entra dins d'aquesta esfera. Aquesta idea de progrés, a més de reduccionista, és etnocentrista i sexista, perquè parteix de l'experiència d'Occident i perquè no és compartida -moltes vegades, ni tan sols entesa- per altres cultures que estan orientades a la revaloració d'altres formes de producció del passat, basades en la cura i la sobreexplotació de la terra. A més, aquest progrés descansa en la doble jornada de les dones -en la sobrecàrrega de treball no remunerat- i no reconeix la seva contribució valiosa a la cura i el sosteniment de la vida.

Punts en comú

Així mateix, el feminisme i el decreixement han sabut vincular l'anàlisi i la crítica sistèmica a l'acció personal, de manera que el lema *allò personal és polític* bé podria ser un eslògan assumit en l'anàlisi decreixentista. D'aquesta manera, els dos paradigmes comparteixen el fet de ser un pensament, una pràctica i una ètica. Això els dona la potencialitat de desemmascarar les opcions alienadores o imperialistes que eludeixen la responsabilitat personal o busquen l'a-

Manifestació pel Decreixement a Barcelona

doctrinament de tercers.

Relacionat amb el que s'ha dit anteriorment, el feminisme i el decreixement també comparteixen el fet de tenir el caràcter de moviment social. Des del compromís individual a l'acció política en forma de protestes o accions, passant per models d'autogestió com les cooperatives de consum. En aquest sentit, històricament l'agenda feminista ha estat molt més dirigida cap a reivindicacions concretes i promogudes àmpliament per tot el moviment -el vot, el dret a l'avortament i al propi cos, la reivindicació del treball domèstic, etc.

En definitiva, el feminisme i el decreixement són paradigmes que elaboren una crítica d'arrel de la lògica capitalista androcèntrica imperant i proposen una alternativa més justa, organitzada a partir d'un nou centre més adaptat a les necessitats reals de totes les persones que conformen la societat. El decreixement advoca perquè aquest centre l'ocupin les relacions socials, és a dir, les persones, cosa que està en clara sintonia amb les demandes feministes històriques de visibilitzar les contribucions de les dones en la reproducció i la cura de la vida i amb la crítica que tot el protagonisme l'assumeixi exclusivament l'esfera de la producció. En aquesta mateixa línia, a més, des de la visió decreixentista es proposa el replantejament

Les feministes van fer servir la 'deconstrucció'. Des del decreixement la 'descolonització de l'imaginari' implica l'assumpció de nous valors

del lloc central del treball en les nostres vides i dota la vida contemplativa i l'activitat desinteressada i lúdica del temps necessari. Cosa que concorda amb la crítica feminista, que ha posat de manifest que, des de

Les vuit R

Davant els supòsits de la globalització capitalista patriarcal, es fa necessari el canvi de valors. Cal trencar amb el consum continuat com a font de felicitat i inventar una nova lògica social basada en la revaloració dels aspectes no econòmics de la vida, dotar de protagonisme les relacions socials -autèntiques generadores de la fe-

lògica capitalista, l'únic temps que compta és el que es dedica al treball productiu remunerat, mentre el temps dedicat a la cura -com que no és econòmicament rellevant- directament "no compta".

Influència mútua

El decreixement constitueix un espai teòric que evidència les contradiccions del sistema capitalista patriarcal que seria interessant de completar tenint en compte la teoria feminista, perquè el feminisme va un pas més enllà i té una llarga tradició en l'anàlisi de la manera com s'expressen aquestes contradiccions en les persones. Al seu torn, la teoria feminista podria enriquir-se amb un plantejament teòric innovador i més sensible -a priori- a les necessitats de les dones. Finalment, com a moviments socials, la recerca d'accions conjuntes o, en el seu cas,

la suma de les actuacions amb objectius comuns que ja s'estan fent des dels dos fronts suposaria un impacte més gran en la construcció d'una alternativa al sistema capitalista patriarcal, que en definitiva és el que es pretén des dels dos corrents.

Reivindicacions

De la mateixa manera que les feministes van fer servir la *deconstrucció* com a eina per desmuntar aquests supòsits, des del decreixement es parla de la *descolonització de l'imaginari* en un sentit similar. Aquesta descolonització implica l'assumpció de nous valors alternatius als dominants, que implicarien una revolució cultural: altruisme vs. egoisme, cooperació vs. competició, vida social vs. consumisme, local vs. global, qualitat vs. quantitat i productivisme, solidaritat i responsabilitat vs. individualisme, etc.

licitat humana, abans que la confiança en la maquinària econòmica per aquest fi i aplicar les vuit erres. Reavaluar: reconsiderar els valors en els quals creiem. Reconceptualitzar: revisar el concepte de la realitat econòmica i incloure-la a la biosfera. Reestructurar: adaptar l'aparell de producció i les relacions socials en funció del canvi de

valors. Relocalitzar: afavorir la petita escala i allò local. Redistribuir: repartir les riqueses i l'accés al patrimoni natural. Reduir: disminuir l'impacte de les nostres maneres de produir i de consumir sobre la biosfera. Reutilitzar: en comptes de llençar els aparells i béns de consum. Reciclar les deixalles incompribles de la nostra activitat.

PAÏSOS CATALANS · EL SISTEMA SOCIOECONÒMIC ACTUAL HA ARRIBAT A UN COL·LAPSE, UNA CRISI, 'LA CRISI DE LA CURA'

El lloc que es mereix la cura

Laia Serra Valls

redaccio@setmanaridirecta.info

Què vol dir cuidar? Quan parlem de cura, parlem de fer possible que l'espècie humana visqui. Parlem de sostenibilitat humana, social i ecològica, que és el mateix. Cuidar és un fet universal i inevitable, és el fil conductor a totes les societats. És atendre les necessitats de les persones perquè siguin autònomes. Cuidar és un continu, perquè els humans sempre tenim necessitats. Totes les persones necessiten cures, sense distinció.

La dicotomia entre ser dependents o independents amaga que els éssers humans som sempre interdependents i, en alguns moments de les nostres vides, dependents. No només són dependents les persones grans o amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials. També ho són les criatures i les persones adultes en certs moments de la vida, com ara durant el transcurs d'una malaltia. També són dependents les persones que, tot i tenir totes les capacitats intel·lectuals i físiques intactes, no saben tenir cura de la llar o d'elles mateixes.

Mistificació de la cura

Històricament, la feina de cuidar ha estat assignada a les dones, d'acord amb l'esquema de la separació sexual de la feina, a les famílies. Ha estat una feina invisible. Respecte al valor que s'ha donat i es dona a aquesta feina, ens trobem amb una paradoxa: la feina de la cura no ha estat reconeguda. Però això no vol dir que no s'hagi valorat. El patriarcat ha valorat molt la dona que cuida. Però, si mirem més enllà, identifiquem una valoració sense prestigi. S'ha considerat, de forma més o menys explícita, que a les dones "els correspon" fer aquesta tasca. És la *mística de la cura*: la feina de la cura considerada com un *do*. Un regal que "les dones fan perquè han de fer", perquè "ho fan bé, això de cuidar".

L'estat del benestar ha donat per fet que la cura la feien les dones

Aquesta idea amaga el fet que la cura ha estat una feina totalment relegada al món privat. No s'ha comptat amb aquesta feina en la construcció del sistema econòmic i social. L'estat del benestar s'ha construït donant per fet que la feina bàsica de la cura la feia algú.

KAROL BERGERET

Exposició Santas Amas de Casa

Les dones. El nostre estat del benestar s'ha sustentat sobre una feina invisible, però totalment necessària.

En correspondència amb això, en el món públic, en el pla laboral, es recompensa la feina de cura remunerada amb condicions laborals precàries. Les feines que tenen relació amb la sostenibilitat de la vida, que atenen necessitats bàsiques -la neteja, la cura de la llar, la cura de persones que no saben o que no es poden valdre per si soles- estan desvalorades econòmicament i desprestigiades. Requereixen habilitats i coneixements, però

estan menystingudes socialment. Les necessitats bàsiques no s'han volgut incloure en l'engranatge del sistema, s'ha fet veure que no hi eren. Però les necessitats bàsiques han de ser ateses perquè ens puguem desenvolupar com a persones i com a societat. Han de ser reconegudes i visibles, com les persones que les fan.

Davant la crisi, globalització

D'una banda, la població envella i, de l'altra, s'ha trencat la divisió sexual del treball en l'àmbit públic: les dones s'han incorporat al mercat laboral. Hi ha

hagut un buit, un bloqueig. Un excés de demanda -de cura- i una oferta que no ha donat l'abast.

Sense que es plantegés la cura com un tema social, sinó privat i de cadascuna, les dones -pel seu compte- han estat creant xarxes i enginyant maneres per poder continuar cuidant. Les dones amb menys temps i més poder adquisitiu van començar, fa dues dècades, a contractar persones -dones, majoritàriament- immigrants.

Va començar la construcció de les cadenes globals de cura. Es refereix al gran nombre de dones immigrades

que estan fent les feines de cura a les llars del nostre país. Aquesta crisi de la cura ha motoritzat la feminització de la immigració i té conseqüències importants en les vides i les famílies i en l'estructura social. Entre d'altres coses i amb tot el que això significa: qui cuida les famílies d'aquestes dones? Les implicacions que té aquesta construcció en la nostra societat es fan evidents si ens preguntem: què passaria si totes les persones que estan cuidant de les persones aquí tornessin als seus països d'origen?

> Feta la llei...

La llei de la dependència (39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència) si té ajuda moltes persones que abans no rebien cap suport econòmic i ara sí. Sobre això, res a dir. Però no pot quedar aquí. El canvi de perspectiva total, de simbolisme, no ha arribat. De moment, el pacte social patriarcal que assumeix que les dones cuiden persisteix. Que les dones han de cuidar, per obligació física o moral. Els recursos amb els quals s'ha dotat la llei revelen el seu caràcter paliatiu i la superficialitat de la solució que ha aportat. La cura requereix moltes tasques contínues i una presència total. Com pot ser que s'escatimin recursos? D'altra banda, s'ha elaborat la llei comptant amb l'aportació familiar -que acostuma a ser de les dones- i s'ha mercantilitzat la cura tot donant un sou a la persona cuidadora de casa, sovint una dona, sense tenir en compte què significa cuidar a temps complet. La llei de la dependència és resultat de la 'crisi de la cura'. S'ha fet un primer pas perquè la cura sigui un tema social i polític -no domèstic i privat, però s'ha fet per necessitat i amb urgència. Encara falta la reflexió real i la reconstrucció dels esquemes. És hora de dotar la cura -la real i viscuda- del lloc que li correspon. El gir simbòlic passa per utilitzar el concepte de dependència de manera que no anul·li la interdependència que necessàriament implica la vida humana. Passa per portar el tema de la cura al centre del debat social, per fer-ne un tema públic i situar-lo al centre del sistema econòmic, és a dir, convertir-lo en l'eix al voltant del qual s'organitzi el sistema.

, impressions

Josep Alfons Arnau • Educador social
opinio@setmanaridirecta.info

Centres de menors: la persistència de l'hospici i la seva conversió en negoci que genera monstres

Darrerament, els mitjans de formació de masses, a partir d'informes del Defensor del Poble, han tret al descobert situacions escandaloses de maltractaments i vexacions dins els centres de menors amb "conductes problemàtiques". Conec l'assumpte, ja que sóc educador social i alguna vegada he treballat en centres que, certament, són hospicis moderns on malviuen uns 2.000 nens, nenes i adolescents a Catalunya. Probablement, a tot l'Estat espanyol, són més de 8.000 menors declarats en situació de desemparament i tutelats per l'Estat.

Cal dir que el tipus de maltractament que s'ha fet visible -i altres menys espectaculars, però força profunds dels quals també parlarem coneguts per molts professionals i han estat denunciats ja fa molts anys (denúncies recollides a publicacions, llibres i pàgines web com: antipsiquiatria.com, psicologiacritica.com, conlosniñosnosejuega.wordpress.com i, sobretot els últims temps i de forma molt dinàmica, centrosdemenores.com). Els maltractaments es produeixen als Centres Residencials d'Acció Intensiva (CREI) i, en general, a tots els centres de menors -inclosos els oberts, els Centres Residencials d'Acció Educativa (CRAE)-, però les administracions no han reaccionat mai. Potser perquè els nens, nenes i adolescents que resten en aquests centres, en tant que menors, no voten i, en general, les seves famílies -etiquetades de marginals i desestructurades- tampoc solen fer-ho? És a dir, per tractar-se de nens i nenes del nivell social més baix, sense capacitat de resposta i amb poder polític mínim?

Per sort, ara sí que s'ha destapat alguna cosa i no espontàniament, sinó gràcies als esforços i la capacitat de preocupar les autoritats, fonamentalment, dels companys i companyes

de l'Assemblea de Menores de Madrid, molt imaginatius i actius els últims temps. Cal alegrar-se, però també cal estar alerta perquè aquesta primera victòria de visualitzar el problema no

FRANÇOIS PAGÈS

acabi posant fi temporalment a les pràctiques més escandaloses (cops, sales d'aïllament sinistres, càstigs desproporcionats...) i amb l'expedient a una de les empreses privades -com O'Belén- que regenta alguns dels centres menys presentables dels que han estat denunciats, però no posi en qüestió, no només els centres tancats i especials, sinó el manteniment de tot el conjunt de l'actual estructura de protecció a la infància desemparada, una estructura obsoleta i classista que genera el maltractament vers els infants i adolescents.

Aquesta estructura es basa en mantenir l'hospici -els centres residencials per als menors que no poden viure amb les seves famílies- tot i que els professionals saben, molt probablement, què significarà pel menor l'estada de més d'un any en un centre residencial. Fins i tot en el cas de no patir maltractaments, és a dir, només pel tipus de vida que es viu en una institució residencial, l'anomenat síndrome de l'hospitalització: autotimita baixa, problemes greus de la socialització, ansietat, depressions cròniques, més probabilitat que la mitjana de conductes hiperactives...

La persistència de l'hospici és, per sí mateixa, un maltractament profund i, d'altra banda, contradictòria amb la desaparició d'aquesta institució a altres indrets d'Europa. També és antinòmia al recurs d'opcions més saludables com, per exemple, les famílies acollidores -professionals o no- quan un menor no pot viure amb la seva família d'origen. A tot l'Estat espanyol, el recurs de les famílies acollidores no sols no es potencia, sinó que es deixa de banda i gairebé sense recursos. Així doncs, es prima l'hospici. La

figura de la família acollidora professional ni tan sols és contemplada.

Però no solament es manté l'hospici com a base de l'estructura de protecció a la infància en desemparament, sinó que, a més, l'hospici es fa privat. Efectivament, i dins la privatització general dels serveis socials, la xarxa dels centres de menors roman en mans de fundacions, cooperatives i associacions privades de tota mena, que regenten els centres i reben les subvencions -més que generoses des de fa uns anys- de l'administració.

És a dir, l'hospici no només persisteix, sinó que es converteix en un negoci molt lucratiu. Per exemple, fa menys de dos anys, vaig treballar breument en un d'aquests hospicis a Girona, un CRAE anomenat Xaloc. La cooperativa que el regenta rebia més de 1.000 euros de l'administració en atenció a la setmana per cada menor -tenia setze nens i nenes. Els educadors eren -és clar- mil·leuistes, els socis de la cooperativa, òbviament, no.

Les estretes -i mai clares- relacions de l'administració amb multitud d'entitats privades que han fet de l'hospici modern el seu *modus vivendi* és, amb gairebé tota seguretat, el factor que fa més difícil dur a terme mesures racionals de suport a la infància desemparada, és a dir, tancar tots els centres de menors i acabar amb l'hospici i els seus maltractaments i monstruositats -com les destapades els últims dies. Aquestes relacions espúries de l'administració i les entitats privades que treuen diners dels infants desemparats no permeten construir alternatives d'ajuda real com ara l'acolliment i d'altres.

Jordi Calvo Rufanges • Membre del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

No a l'OTAN, 23 anys després

La campanya anti OTAN impulsada per Justícia i Pau i la Plataforma Aturem la Guerra amb motiu del 60è aniversari d'aquesta organització arriba al seu moment més àlgid. Es tracta de mobilitzar-nos per anar a Estrasburg del 3 al 5 d'abril per manifestar-nos contra aquesta organització.

M'agradaria fer ús d'algunes de les raons que han desenvolupat recentment membres de la campanya No a l'OTAN, No a la Guerra en un document que es pot trobar a la web de la campanya. D'aquest document, en destacaria el fet que l'OTAN no és més que una organització

militar de caràcter bel·licista que incrementa el perill de noves guerres amb les seves intervencions militars arreu del món. A més, es tracta d'una organització no democràtica que ha amenaçat la democràcia a través del seu suport a règims dictatorials, com el de la dictadura neofeixista de Portugal i la dictadura dels coronels a Grècia. Tampoc s'ha d'oblidar que, quan es va quedar sense enemics arran de la caiguda de la Unió Soviètica i hauria d'haver desaparegut, es van inventar un objectiu estratègic que garantís feina per molt de temps als buròcrates i militars que juguen a la guerra: es tracta de la guerra

Qui sap si algun dia veurem avions de l'OTAN disparant contra les embarcacions plenes d'immigrants que arriben a les Canàries

contra el terrorisme, que ara per ara els serveix per justificar la seva intervenció a l'Afganistan, on la participació de l'Estat espanyol és tan qüestionable com ho va ser la de l'Iraq. Per si aquesta excusa els fallés, també defineixen la immigració descontrolada com una amenaça. Qui sap si algun dia veurem avions de l'OTAN disparant contra les embarcacions plenes d'immigrants que arriben a les costes de les Canàries.

Per altra banda, la seva elevada despesa militar, que suposa al voltant de dues tercers parts de la despesa militar mundial, impulsa noves curses d'armament i és

directament responsable de l'increment de les despeses militars dels governs dels seus membres i dels que se senten amenaçats per les seves intervencions. Per aquesta raó també és responsable de l'impuls de la indústria i el comerç d'armes mundials.

Per tot això i molt més, podem dir no a l'OTAN! Podem engrescar-nos i participar activament en aquesta campanya que, ara més que mai, necessita que ens hi involucrem. Per cridar a Estrasburg, el 4 d'abril, que amb 60 anys ja n'hem tingut prou, d'OTAN, i ja hem tingut prou guerres.

Joan Teran · Militant d'Endavant i membre de la CUP de Molins de Rei
opinio@setmanaridirecta.info

Dos anys d'aprenentatge

Quantes vegades devem haver discutit les contradiccions de la lluita institucional i devem haver arribat a la mateixa conclusió: per si sola, la lluita institucional és incapaç d'aconseguir la transformació de la societat. I encara tenint en compte aquesta precaució, n'hauríem d'afegir una altra: l'efecte dissuasiu que podria tenir sobre alguns companys, si fessin cas de la il·lusió que les coses poden canviar realment gràcies a la tasca institucional.

Sense moviment organitzat al carrer, la lluita institucional només pot legitimar institucions que gestionin els conflictes socials en benefici de qui posseeix el poder

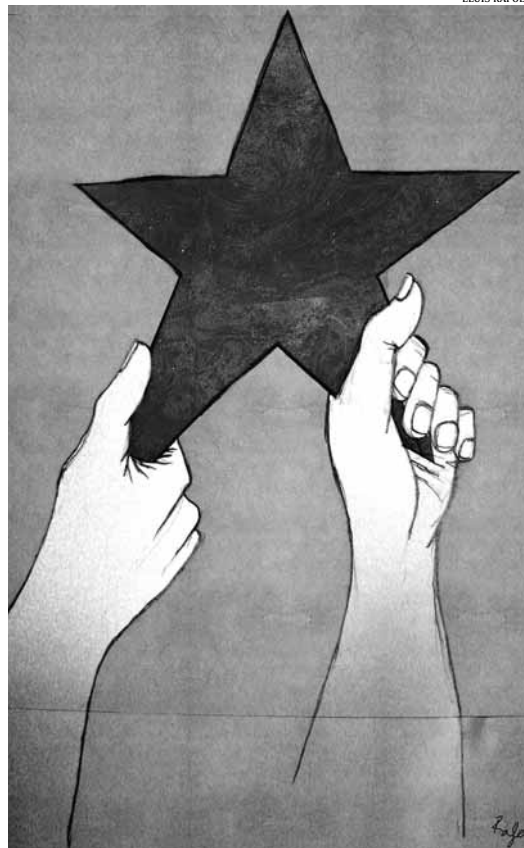
Durant els dos anys que portem a l'Ajuntament de Molins de Rei, amb un sol regidor a l'oposició, hem tingut temps de fer aquestes reflexions i de comprovar-les a la pràctica. Per posar un exemple de fins on arriba la separació de la classe política de la ciutadania: els representants electes no poden delegar en companys d'assemblea la seva participació ni en una sola comissió informativa, cosa que converteix els regidors en especialistes privats de la política municipal. No vull ni imaginar-me què pot

significar això en ciutats més grans que aquesta, un municipi de 24.000 habitants. Però, per l'experiència dels companys de Mataró, sabem que, efectivament, totes les precaucions que havíem pres tenien raó de ser: els ajuntaments absorbeixen molt treball militant.

Però, aquests dos anys també ens han aportat coses bones. Hem estat capaços de ser una mica més que la pedra a la sabata i, a través de la denúncia de les arbitriarietats dels polítics professionals de la vila (la més flagrant, la pujada de salaris dels regidors entre un 33 i un 128%), sovint hem esdevingut el centre de la política molinenca i hem estat escoltats amb atenció per bona part del poble. Per això ens han acusat de demagogs i de populistes i també de tot aquest seguit de qualificatius que utilitzen quan sortim dels consensos que tant els agrada imposar-nos. Com, per exemple, quan no donem suport a les mocions que reproduïen el discurs de l'Estat sobre la violència -al País Basc o aquí- o quan ens desmarquem de les seves respostes hipòcrites davant la crisi.

Diuen que, malgrat tot, és possible fer coses "des de dins". No diem que no. Darrerament, el ple de l'Ajuntament ha aprovat, a proposta de la CUP, una moció que proposa la creació d'un reglament d'ús d'habitatges buits que gravaria un 50% més de l'IBI sobre els habitatges usats amb finalitats especulatives, amb l'objectiu de posar-los en un règim d'habitatge de lloguer protegit. Una mesura que va a favor de la classe treballadora, però que, per altra banda, serà difícil d'aplicar.

No cal que ningú ens adverteixi que això no arreglarà d'arrel el problema de l'habitatge. Sabem que, si no hi ha un moviment social

LLUIS RÀFOLS

al carrer que organitzis les aspiracions dels i les treballadores de Molins de poder accedir a un habitatge digne sense haver de

regalar la major part del seu salari als bancs o a les immobiliàries, aquesta mesura no serà sinó lletra morta. Però també és cert que

aquest tipus de propostes, si acompanyen reivindicacions que són al carrer i no pretenen domesticar-les sinó donar-los suport, poden ajudar a fer-les avançar.

Sense un moviment organitzat al carrer, la lluita institucional no pot servir sinó per legitimar unes institucions que existeixen per gestionar els conflictes socials en benefici d'aquella classe social que té el poder. Per tant, nosaltres l'haurem d'utilitzar amb la finalitat contrària: per convertir-la en una eina al servei dels i les desposseïdes, al servei dels que questionen el poder.

La 'curta' experiència de dos anys dins l'Ajuntament ens ha demostrat que soles no podem. Si algú creia que ara que alguns CUP han aconseguit representació institucional als seus pobles ha arribat el moment de "fer política de debò" -com si fins ara no n'haguéssim fet, de política- ara penso que, més que mai, és el moment de continuar fent la política que sabem fer, des de dins i des de fora de les institucions: la política dels de baix, des de la base. La política de l'agitació i la propaganda, d'explicar pacientment els problemes que tenim a la gent, de l'educació a les assemblees i en el treball col·lectiu. En resum, la política de l'antagonisme amb els responsables de l'opressió sobre els Països Catalans i la seva classe treballadora.

Durant aquest temps, n'hem après una mica. Però encara hi haurem de posar molta més imaginació per continuar fent arribar la nostra veu a més gent i posar més esforç per denunciar les injustícies de cada dia. Tenint present que, al capdavant, el que importa és que la lluita sigui al carrer.

Adrienne Rich · Poetessa i feminista
opinio@setmanaridirecta.info

Boicot cultural i acadèmic a Israel?

La setmana passada, amb algun dubte al principi però amb una forta convicció al final, vaig donar el meu suport a la Campanya nord-americana pel Boicot Cultural i Acadèmic a Israel. M'agradaria oferir les meves raons. He intentat pensar en això de la manera més meditada.

Els meus dubtes: crec profundament en el poder social alliberador, visible i invisible, de crear les fronteres del creatiu i l'intel·lectual. He estat educada en això tota la meua vida mitjançant llargues converses sobre la llibertat, la justícia i el poder -i sobre les forces que intenten silenciar-lo.

Com a jueva americana, durant els darrers 30 anys m'he unit a altres jueus i jueves preocupades per formar coalicions i treballar contra l'ocupació. He vist tot tipus

d'esforços organitzats per silenciar -als Estats Units i a altres indrets- les crítiques a les polítiques d'Israel -la negació de la humanitat del poble palestí per part de l'ocupació, la destrucció de les seves vides i mitjans de vida, els assentaments, els murs físics i psicològics construïts contra el diàleg- i les campanyes per condemnar qualsevol tipus de crítica com a antisemitisme. Junament amb altres activistes i persones del món de les lletres, he estat acusada per la dreta d'"odi a Israel" o "odi a els jueus". També he vist atacs -en el món acadèmic americà i als mitjans de comunicació- als àrabs americans, musulmans, estudiants i professores jueves els treballs de les quals investiguen de manera crítica les bases i les pràctiques de l'Estat i la societat israelianes.

Les institucions acadèmiques només són espais de poder relatiu, però estan implicades amb el poder econòmic i militar de l'Estat, tant en relació al seu finançament com al seu govern

Fins ara, com a partidària de traspasar les fronteres, no desitjava donar suport a un boicot acadèmic i cultural. Però els atacs continus i destructius d'Israel a Gaza i les raons unilaterals esgrimides sobre això m'han conduït a reexaminar els meus principis sobre els intercanvis culturals. El bloqueig israelià de la informació, de l'ajuda humanitària, de l'observació internacional i de l'expressió cultural i acadèmica lliure ha arribat a nivells extrems i d'una total ceguesa moral. Els partits àrabs israelians han estat prohibits a les eleccions, els dissidents jueus-israelians han estat detinguts, els joves objectors de consciència que rebutgen fer el servei militar, empronats. Certament, les institucions acadèmiques només són

espais de poder relatiu. Però estan implicades amb el poder econòmic i militar de l'Estat, tant en relació al seu finançament com al seu govern. I els mitjans de comunicació, les institucions i la política oficial dels Estats Units estan d'acord amb tot això.

Boicotejar un Estat militar i repressiu no significa retirar el suport a les lluites individuals contra les polítiques d'aquest Estat. Així que, en solidaritat constant amb la llarga resistència del poble palestí i també amb aquelles activistes israelianes, professores, estudiants, artistes, escriptors, intel·lectuals, periodistes, objectors, feministes i altres que s'oposen als mitjans i finalitats de l'ocupació, he firmat amb el meu nom aquesta crida.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Enriqueta Martí.
La vampiressa
del carrer Ponent

Dani Cortijo. Historiador

Tot va succeir a l'entresòl primera del número 29 del carrer Joaquín Costa (abans Ponent) a principis de l'any 1912. Una veïna va mirar pel celobert i hi va veure una nena amb la cara enclastada contra el vidre de la finestra. La nena tenia una gran semblança amb Teresita Guitart, la desapareguda de què tothom parlava. Aquell mateix dia, 27 de febrer, els agents van picar a la porta del pis amb l'excusa que els veïns deien que tenia gallines a casa.

La propietària, una tal Enriqueta Martí, els obrí la porta i, rere seu, aparegueren dues nenes amb el cap rapat. A comissaria, van trobar que la dona tenia antecedents per corrupció de menors. La Teresita havia estat raptada i deia que, un dia, xafardejant amb l'Angelita, van trobar una bossa amb roba de nen tacada de sang i un ganivet.

L'Angelita els va parlar d'un tal Pepito, que havia viscut amb ella abans que la Teresita, i deia que havia vist com el matava mentre es feia l'adormida.

L'Enriqueta no tenia fills, l'Angelita no era filla seva. De dia feia de captaire i, de nit, s'enganava com una senyora i anava a visitar "gent important". La gravetat de l'assumpte es va copsar durant l'escorcoll del pis: van trobar la bossa amb la roba tacada de la qual parlaven les nenes a la cuina. La casa posseïa una habitació decorada amb molt de luxe amb butaques i un llit; a l'armari, hi havia dos conjunts de nen i dos de nena, amb mitges i sabatetes que feien joc i un feix de cartes en llenguatge xifrat amb una relació de noms de persones molt influents a la ciutat. Tenint en compte els antecedents de la dona, es podia imaginar el pitjor... Es van trobar ossos de criatura, la cabellera rossa d'una nena de prop de tres anys i una habitació plena de flascons que contenien el que semblava sang coagulada, greixos, altres substàncies estranyes i antics llibres remeiers. Per aquells temps, la superstitió popular creia en l'efectivitat de l'ús de cataplasmes fets amb greixos infantils per guarir els tuberculosos i per altres funcions.

L'Enriqueta -veient-se acorralada i amb els peus al patíbul- es va ensorrar i va confessar la seva dedicació a la fabricació d'ungüents per la burgesia. Va arribar a dir que, com que ja que es veia al patíbul, vinguessin amb ella la resta de culpables, tot incitant a buscar dins les parets de les seves llars anteriors. Així es va fer i el resultat fou aberrant: roba de nen tacada de sang, cranis, cabelleres, ossos, més llibres i flascons... Deu infants van ser identificats com a víctimes d'Enriqueta Martí, coneguda des d'aleshores amb el sobrenom de la vampiressa del carrer Ponent. La gent pressionava perquè es publicés la llista de noms d'aquelles persones influents que presumptivament s'havien beneficiat dels crims. L'ambient era tens en aquells temps, poc després dels fets de la Setmana Tràgica. Si darrere d'aquells mecenes del Modernisme sovint hi havia tràfic d'esclaus, guerra sindical bruta i explotació, ara només hi faltava això...

De sobte, la investigació va fer un gir bruscat i tots els informes forenses que havien parlat d'ossos humans es van desmentir i es va afirmar que eren restes d'animals. És dubtós que aquesta rectificació fos provocada per assumptes analítics més que per pressions de possibles poderosos implicats en la trama. El mes d'abril, a més, s'enfonsà el *Titànic* -succés que ocupà les primeres pàgines de tots els diaris- i els crims de l'Enriqueta van caure en l'oblit. Anys més tard, aquella casa resta dempeus i la majoria de les persones no recorden la història sordida que amaguen les seves parets.

. EL CIGALÓ

"On no hi ha immigrants
no hi ha tants prejudicis"Helena Alarcón Torrella
INFERMERA

JORDI RAYMOND

Jordi Raymond

Al servei d'urgències dels hospitals es poden presentar escenes i comentaris de caire racista i pràcticament mai passa res.

Tu has treballat a les urgències de diversos hospitals de l'àrea metropolitana, oi?

Sí, fa uns sis mesos que faig d'infermera. He treballat als torns de nit, de tarda i de matí.

Has vist coses que no t'han agradat gaire o que t'han molestat?

Sí, per exemple, vaig veure com una infermera deia a un magribí: "No te quejes tanto, que después os inmolais y os flagelais". O una altra vegada que hi havia una fitxa d'ingrés a nom d'un tal Mohamed per infecció d'orina i la infermera encarregada va fer un comentari de l'estil: "A saber dónde la ha metido. Te esperas", i va deixar la

fitxa sota la pila. També hi va haver una vegada que vaig sentir un comentari que deia: "¡Vaya jeta! La china se pone a parir y se pide una ambulancia, después en su país bla, bla, bla, bla...".

Creus que són habituals als serveis d'urgències aquesta mena de conductes que expliques?

Als hospitals on una part important dels pacients són immigrants és on trobes aquesta mena de conductes.

Als llocs on no hi ha immigrants, no hi ha tants prejudicis. És curiós, oi?

Has vist que entre el personal sanitari es facin tocs d'atenció per motius com aquest?

Només en els casos en què la supervisora se n'assabenta, bé perquè ella senti el comentari o bé perquè algú ho denuncia... que és quasi mai.

Per què penses que la gent és així de malparida?

Són cremats de la vida. Bé, no és així, és perquè són racistes i punt.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Qui se'n beneficia?

Amadeu Casellas Ramon
Centre Penitenciari Can Brians 2

M'és impossible callar davant tant de cinisme i hipocresia per part de la consellera de Justícia Montserrat Tura i per part del president de la Generalitat, José Montilla. Aquests darrers anys estem veient com aquest govern està gastant centenars de milions d'euros en les construccions de noves presons: Brians 2 (Martorell), Lledoners (Manresa) i la de menors a La Roca (Granollers). També en la compra i indemnitzacions pels terrenys on se suposa que han de construir la nova Model. Això sense comptar les futures presons de Girona, Tarragona i altres. Això demostra la gran indústria carcerària existent i els beneficis que suposa per un petit grup de capitalistes i empresaris. Tots aquests centenars de milions d'euros els paguem entre tots els catalans i catalanes. El cinisme arriba quan s'inauguren les presons amb la foto de Tura i el president Montilla dient que són instal·lacions modernes i necessàries i tot el que representen pels presos i preses, que gairebé som l'enveja de la societat perquè pràcticament estem en hotels de cinc estrelles. Res més lluny de la realitat. Fa poc, en un comunicat, ja denunciava algunes de les deficiències que hi ha a Brians 2, però Lledoners està pitjor, fins al punt que, a les web, trobem una demanda als sotsdirectors de les presons de la

Model i Quatre Camins: que els presos que es traslladin a la presó de Manresa compleixin el requisit del tot indispensable de tenir bona salut i ser grassonets, perquè ni tan sols funciona un servei tan vital com la infermeria! O sigui, imagineu quines possibilitats té de sortir amb vida un pres si té un infart o quelcom per l'estil. D'altra banda, a més de les deficiències que tenen tots aquests hotels de cinc estrelles i del fet que costin centenars de milions d'euros, la societat catalana hauria de preguntar al seu govern per què tots aquests diners no es fan servir en la construcció de pisos i habitatges de protecció oficial, cosa que evitaria que moltes persones haguessin de delinquir per fer front a les despeses i hipoteques que no poden pagar? D'altra banda, molts joves -i no tan joves- podrien emancipar-se dels pares i viure la seva pròpia vida. Això és, senzillament, una vergonya i més quan hi ha una crisi com l'actual. Qui se'n beneficia?

privar-lo de llibertat per tota la vida (condemna que va complir, encara que no en una presó). Almenys no el van cremar viu com a Miguel Servet (1511-1553). Ara, quasi 400 anys després, la mateixa Església catòlica li fa una missa: lenta però segura. Llàstima que sigui després d'haver perseguit fanàticament un savi fins a la seva mort. I jo em pregunto si l'Església, cap al 2400, farà una missa demanant perdó per haver continuat defensant la persecució i l'assassinat d'homosexuals a més de 90 països del món (recordem la votació del 18 de desembre de 2008 a la seu de l'ONU, en què el Vaticà va recolzar i justificar novament la persecució). Bé, no demano tant. En tindria prou si els del Vaticà deixessin viure en pau, avui mateix, les persones que, per la raó que sigui, no segueixen les seves supersticions dogmàtiques, que tenen com a única base escrita uns llibres de fa dos mil anys o més. Ah! Podria dir alguns noms d'homos de l'Església que han tastat el meu llit, però ni els vull recordar i, a més, tampoc m'ho permetria la llei de protecció de dades.

La missa del Vaticà
per GalileuLluís Parera
Barcelona

L'any 1633 (22 de juny) l'Església catòlica va condemnar un home ple de raó, Galileo Galilei, a retractar-se, a renegar, de les seves teories -per altra banda, força encertades- i a la prohibició de la seva obra i van

, així està el pati

Impulsen una vaga d'usuaris de la banca | PÀG. 10

Coordinació de la lluita contra Bolonya al Maresme | PÀG. 11

Desallotjat el CSO Miramar de Canet de Mar | PÀG. 12

El Suprem permet construir al paratge de Torrenegra | PÀG. 17

QUECHUA

BARCELONA · CONTROLLEN EL MERCAT DE LA PUBLICITAT A PLAFONS I MARQUESINES

JCDecaux i Clear Channel van pressionar per endurir l'ordenança del civisme

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'enduriment de les normatives d'ús de l'espai públic a Barcelona no només va respondre a criteris polítics, també hi van tenir un pes decisiu els interessos comercials de les grans empreses del sector de la publicitat. Les dues multinacionals que controlen el mercat dels plafons i les marquesines van exigir un enduriment de les normatives, ja que el seu negoci és inversament proporcional a la possibilitat de poder encartellar gratuïtament els carrers de la ciutat. Jordi Portabella (ERC), que aleshores ostentava el càrrec de president de l'Institut Municipal del Paisatge Urbà -organisme encarregat de gestionar les normatives so-

normativa. A la següent cita electoral, Portabella va ser castigat durament per l'electorat i va optar per abandonar el govern municipal tripartit i deixar el PSC i Iniciativa en minoria. Tot i això, aquell mateix any, Jordi Hereu va donar el tret de sortida al servei del *Bicing*, una iniciativa que, en els seus inicis, havia gestionat Portabella i que va ser adjudicada a l'empresa Clear Channel.

Un enorme volum de negoci

La multinacional Clear Channel és de capital nord-americà i té la seu central a Texas. Als Estats Units és coneguda per la seva afinitat als *lobbies* republicans més neoconservadors i militaristes. Controla una extensa cadena de més de 2.000 emissores de ràdio local distribuïdes per tot el territori ianqui. Actualment, opera als cinc continents. La seva filial a l'Estat espanyol ja compta amb quinze delegacions territorials i controla 10.000 plafons publicitaris, 17.000 marquesines i cabines telefòniques, 3.000 cartelleres a centres comercials i 4.000 franges publicitàries a autobusos.

Per fer-se una idea del volum de diners que mou aquesta empresa, imaginem que volem distribuir cartells a través de la seva xarxa de plafons de carretera durant dues setmanes. Només pel lloguer dels plafons i sense assumir les despeses d'edició i impressió dels cartells, ens cobrarien més de 400.000 euros. Si el pressupost no ens arribés, podríem optar per una modalitat més econòmica. La col·locació, durant una setmana, de 800 cartells per les dues cares a 400 plafons situats a les marquesines de les parades d'autobús, suposaria el desemborsament d'un mínim de 68.000 euros. Si multipliquem els ingressos pel nombre de plafons i per les 52 setmanes de l'any, el negoci és rodó. Tot i la crisi, l'empresa JCDecaux va tancar l'any 2008 amb una facturació de 2.168 milions d'euros, un 2,9% més que en l'exercici anterior.

Excepció a les ordenances

És precisament aquesta font d'ingressos per les empreses i, de retruc, per les arquitectes municipals la que va motivar la inclusió de les excepcions dins l'Ordenança Municipal dels Usos del Paisatge Urbà (datada l'any 1999 i modificada el 2006). Els articles 11, 12 i 21 d'aquesta normativa deixen la porta oberta perquè l'alcalde decideixi quan li convingui on es posen plafons, marquesines, banderoles o qualsevol altre suport publicitari que, en condicions normals, seria considerat una contaminació visual del paisatge urbà. Aquestes excepcions amb el temps han anat esdevenint norma i les renovacions dels permisos ja són

Tota difusió de cartells que no compti amb el beneplàcit municipal serà sancionada

automàtiques en el moment que es paguen les taxes pertinents. L'altra cara de la moneda ha estat l'aprovació de l'Ordenança de Mesures per Fomentar i Garantir la Convivència Ciutadana a l'Espai Públic. Amb aquesta norma, s'ha reblat el clau. Tota difusió de cartells que no compti amb el beneplàcit municipal o de permisos arran de l'abonament de les taxes corresponents -encara que no es tracti d'activitats comercials- serà sancionada amb multes que poden oscil·lar entre els 120 i els 750 euros en general i que, en el cas de tractar-se d'instal·lacions municipals -incloent-hi aquells espais destinats específicament a entitats- o mobiliari urbà, poden arribar fins als 1.500 euros.

ALBERT GARCIA

Els cartells comercials són legals, els de les entitats són il·legals.

El negoci és inversament proporcional a poder encartellar gratuïtament els carrers de la ciutat

bre els usos de l'espai públic -va ser el polític responsable d'aquelles negociacions amb JCDecaux i Clear Channel. Totes dues van exigir que s'endurissin les multes i sancions per encartellar als carrers de la ciutat, ja que -segons elles- es tractava de competència deslleial i, a més, amb l'agreujant que elles aportaven gran quantitat de diners a les arquitectes municipals en forma d'impostos i els altres no. Finalment, després de presentar algunes esmenes en relació a la prostitució, el grup municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya va votar favorablement a la

> Els plafons per entitats són envaïts de publicitat

L'entitat Gent de Gramenet ha engatat una campanya pel dret de difondre les seves activitats als carrers de Santa Coloma de Gramenet. Durant els últims mesos, han vist com els anomenats *pirulins* publicitaris reservats a les entitats són envaïts per publicitat comercial sense que l'Ajuntament faci res per impedir-ho. Afirment que "això passa mentre, a les entitats, ens ofeguen a multes, fins i tot per penjar un trist cartell als nostres balcons particulars". Assaguen que "aquestes empreses tenen impunitat absoluta i no són multades mai per envair l'espai exclusiu de les entitats". El 28 de febrer, van fer una encartellada reivindicativa com a acció d'arrencada d'aquesta campanya.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS • BANCA

S'impulsa una vaga d'usuàries de bancs

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Continuen els preparatius per impulsar una vaga d'usuàries de bancs. Des del Col·lectiu Crisi informen de tot un seguit d'alternatives a la banca convencional i fan una crida a cercar més informació sobre les alternatives reals. Comenten que, actualment, a l'Estat espanyol no és

Des del Col·lectiu Crisi informen de tot un seguit d'alternatives a la banca convencional

fàcil cobrar la nòmina o la pensió o pagar rebuts sense tenir un compte corrent. I molt menys, retirar diners en efectiu amb targeta de dèbit. Algunes de les alternatives que recomanen són el Triodos Bank, l'Oikocrèdit Catalunya, el COOP 57 o el projecte Fiare, tot i que encara presenten certes limitacions.

Triodos Bank és l'única banca ètica que actualment permet obrir un compte corrent a l'Estat, tot i que el projecte Fiare espera poder oferir el servei a finals d'aquest any o del següent. Les oficines del Triodos, de moment, no permeten fer reintegraments -que s'han de fer a través d'un segon compte a un banc convencional- i l'únic tipus de targeta que poden oferir és de crèdit, tot i que és possible que a partir d'aquest any pugui oferir una targeta de dèbit de la xarxa

4B, cosa que permetria disposar de diners a milers de caixers.

Mentre no arriben aquestes solucions al Triodos Bank, des del Col·lectiu Crisi recomanen dipositar-hi els diners igualment i utilitzar una cooperativa de crèdit com a compte accessori. Això permetria tancar els comptes corrents a la banca privada i les caixes d'estalvis. Altres petites alternatives a la resta de l'Estat són la Banca Ètica de Badajoz, Enclau red para la financiación alternativa (València), Maderas Nobles de la Sierra de Segura i Préstamo Solidario Ideas. A la web del col·lectiu (www.17-s.info) es pot trobar més informació al respecte.

Nova publicació el 17-M

Repetint l'acció duta a terme el 17 de setembre de 2008 per fer pública l'expoliació que va dur a terme Enric Duran a diverses entitats financeres, el Col·lectiu Crisi està preparant una nova publicació, que sortirà el dia 17 de març. Amb els diners que queden de l'expoliació, faran una gran tirada de 250 mil exemplars i demanen suport per imprimir-ne més. Han posat a disposició un telèfon per rebre consultes sobre la publicació i

El Col·lectiu Crisi està preparant una nova publicació, que sortirà el dia 17 de març

sobre les accions posteriors -el 935 320 215-, també accessible gratuïtament des d'Internet a través del programa skype a l'usuari crisi17-m.

MARESME • ELS OPOSITORS DIUEN QUE "JA HAN TINGUT MASSA PACIÈNCIA"

La Coordinadora contra la N-II tallarà la via del tren, la carretera i l'autopista

Tall a la N-II al seu pas pel Maresme, el juny del 2008

Directa Maresme
redaccio@setmanaridirecta.info

La Coordinadora de plataformes contra la carretera N-II formada per les plataformes cíviques El Masnou 21, No a la N-II de Vilassar i Camí Ral de Premià de Mar tornarà a convocar reivindicacions actives. Després de decidir que faran un "supertall" que afecti el trànsit rodad de la C-32, la via de rodalies de Renfe i la pròpia N-II, treballen per perfilar la iniciativa. Quan l'acció es dugui a terme, prop de 8,8 quilòmetres del litoral del Baix Maresme i també de l'autopista quedaran paralitzats, de manera que sortir o accedir a Barcelona a través del Maresme serà gairebé impossible.

Fruit de les mobilitzacions multitudinàries i arran de la mort de l'exalcalde de Premià de Mar, Jaume Batlle,

en un accident de trànsit a la mateixa via, el Ministeri de Foment va traspasar les competències de la N-II a la Generalitat de Catalunya l'abril de 2008. Per aquest motiu, les diferents plataformes aglutinades a la coordinadora del Baix Maresme van baixar el nivell reivindicatiu.

Gairebé un any després, els membres de la coordinadora consideren que no ha canviat res i asseguren que "ja han tingut massa paciència". "El govern estatal va donar 400 milions d'euros a la Generalitat ja fa un any i no ens creiem absolutament res", afirma Pere Campañó, representant de la plataforma del Masnou, que també destaca la passivitat amb què està actuant la Generalitat en relació als compromisos que va adquirir. Les opositores a la N-II mantenen les reivindicacions que han exposat des de

la seva creació: la conversió del tram en via cívica (per fer-ho, demanen que la gestió recaigui sobre els municipis) i la gratuïtat de la C-32 pels habitants del Maresme.

Precisament, aquesta darrera setmana, la comissió de mobilitat del Maresme va aconseguir el compromís de la Generalitat per aplicar "peatges tous" als habitants de la comarca (només a aquells amb un mínim de freqüència de pas) a partir de 2010. El que es desconeix encara és quina serà la futura alternativa a la C-32, entre les quals ha pres força la construcció d'una altra via alternativa a l'autopista. En aquest sentit, Pere Campañó recorda que continuen demanant la gratuïtat de l'autopista, però sense haver de pagar el preu que suposaria "trinxar el territori per la construcció d'una alternativa a la C-32".

Creus que els bancs et roben?

Guarda't el 17-M

Descobrir com ho fan

ÍNDEX

1. El problema dels bancs
2. Els bancs i els ciutadans
3. Els bancs i els polítics
4. Els bancs i els mitjans de comunicació
5. Els bancs i els líders d'opinió
6. Els bancs i els líders d'opinió
7. Els bancs i els líders d'opinió
8. Els bancs i els líders d'opinió
9. Els bancs i els líders d'opinió
10. Els bancs i els líders d'opinió

COMPARTIEX LA TEVA INDIGNACIÓ AMB LA GENT

PUBLICITAT

CRISI

2na. PUBLICACIÓ
17 - Març
més de 250.000 exemplars
WWW.17-S.INFO

Aquest 17 de Març l'anem a montar molt grossa, per això volem convocar la participació de qui pugui i vulgui participar.

Així com la publicació "Crisi" del 17 de Setembre va prioritzar la denúncia de la banca, aquesta nova edició està més centrada en propostes concretes d'acció per a canviar la nostra manera de viure i ser més autònoms en relació al poder financer i polític. Una publicació en resum per a aprofitar les oportunitats de transformació i canvis que ens ofereix aquesta crisi.

Inscriu-te a www.17-s.info
CERQUEM VOLUNTARIS PER DISTRIBUCIÓ

, així està el pati

MARESME · EL COL·LECTIU D'ESTUDIANTS CEM I L'ASSEMBLEA DE L'IES ALELLA S'OBREN A LA COMARCA

L'oposició a la LEC i al procés de Bolonya creix als instituts

Directa Maresme
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de "l'experiència positiva" que va suposar la tanca protagonitzada per l'Assemblea d'Estudiants de l'IES Alella el 10 de desembre de 2008 (DIRECTA 120), el col·lectiu d'alumnes treballa la coordinació amb altres instituts de la zona. En aquest sentit, els joves asseguren que han començat a teixir relacions amb l'alumnat de l'IES Mediterrània i l'IES Maremar del Masnou. "Ara estem treballant per apropar el debat a la gent i que se'n parli", afirma un membre de l'assemblea. Els joves també consideren "molt important" aconseguir

"Si no tens una assemblea al teu institut, els sindicats (d'estudiants) no et paren gaire atenció"

el suport del pares i mares. En aquest sentit, el dimecres 25 de febrer es va celebrar un debat a la sala d'actes de l'institut alellenc sota el nom *Bolonya a debat*. Durant l'acte, al qual van assistir una seixantena de persones entre alumnes, mares, pares i professorat, les parts implicades van defensar aferrissadament les seves posicions. L'Assemblea d'estudiants promotora de l'acte no va tenir gaire presència durant el debat, però va acabar adquirint el protagonisme quan va pujar a l'escenari de la sala d'actes per llegir un manifest. A través del text, van voler agrair la col·laboració de

Manifestació a Mataró, convocada pel CEM durant la darrera vaga d'estudiants, el 13 de novembre de 2008.

la direcció del centre, però també dels pares i mares, durant la tanca que van dur a terme el mes de desembre. També van aprofitar per anunciar que duran a terme una nova tanca, acció per la qual van demanar, *in situ*, el posicionament de la direcció. Maria Paulina Rubio, directora de l'institut, va deixar clar que no donarà suport a la iniciativa. Els estudiants van demanar que argumentés la decisió, però Rubio va contestar que no era "ni el lloc ni el moment" per fer-ho. Les activistes han explicat a aquest setmanari que no descarten tirar endavant la proposta, però que també estudien altres accions.

D'altra banda, Argentona, Mataró i Vilassar han esdevingut el nucli més actiu del Col·lectiu d'Estudiants

del Maresme. El CEM, que es va començar a gestar arran de la vaga del 13 de novembre de 2008, té com a objectiu "reactivar el moviment estudiantil de la comarca" i "potenciar l'assemblearisme per crear un clima de treball als instituts". En aquest sentit, asseguren que s'està aconseguint l'objectiu, ja que s'estan creant assemblees arreu de la comarca. Les integrants del CEM creuen que una coordinadora paral·lela als sindicats com aquesta és necessària. "Si no tens una assemblea muntada al teu institut, els sindicats no et paren gaire atenció", diu un membre del CEM. Així és com argumenten la voluntat de treballar d'una manera alternativa als sindicats, tot i que alguns membres també militen al SEPC o a l'AEP. La

coordinadora ha preparat una sèrie de xerrades informatives sobre la LEC i el procés de Bolonya a diferents instituts de la comarca els propers dies. Les direccions dels centres que acolliran aquests actes no han volgut que les xerrades siguin obertes a tothom i només permetran l'assistència a les persones delegades.

Tant els integrants de l'assemblea de l'IES Alella com el CEM valoren molt positivament la trobada del 21 i 22 de febrer passats al rectorat ocupat de la Universitat de Barcelona que, segons han comentat, "va servir per poder començar a coordinar-nos a nivell nacional". En aquest sentit, hi ha una nova trobada d'assemblees d'instituts prevista pel 14 de març.

BARCELONA · UNIVERSITATS

El 'No' al procés de Bolonya s'imposa amb contundència als referèndums

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Els referèndums sobre l'aplicació de l'anomenat procés de Bolonya que es van celebrar el 26 de febrer a la Universitat de Barcelona (UB) i a la Universitat Pompeu Fabra (UPF) van tenir uns resultats contundents. Un 81,8% de l'alumnat que va votar a la UPF i un 93,1% del que ho va fer a la UB es va pronunciar en contra de l'aplicació d'aquest pla controvertit. La pregunta plantejada va ser: S'ha de parilitzar l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) per iniciar un procés de debat sobre el futur de la universitat pública? A la UB, hi van votar 10.461 estudiants dels 57.173 que hi ha al cens electoral i, per tant, la participació es va situar per sobre del 20%. Es tracta d'una xifra baixa, però si la comparem amb d'altres convocatòries electorals o consultes universitàries ha batut tots els rècords de participació entre l'alumnat. Sense anar més lluny, les recents eleccions per escollir rector van comptar amb menys d'una quarta part de votants.

El 20% és un rècord de participació davant d'altres consultes universitàries

El resultat no serà vinculant, però deixarà molt clara la postura de totes les organitzacions de representació estudiantil dins del Claustre. Segons va manifestar la vicerectora d'Estudiants i de Política Lingüística, Gemma Fonrodona, la pregunta formulada al referèndum es traslladarà a la reunió general del Claustre del proper 5 de març. Segons ella, el referèndum haurà de servir per avançar en la resolució de les "discrepàncies actuals" sobre aquesta qüestió.

Des de la Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants (CAE), van valorar que "l'augment de participació respecte les eleccions a rector i la resposta contundent favorable a parilitzar el procés de Bolonya són símptomes d'un malestar sobre com s'han dut a terme les polítiques universitàries en aquest aspecte i és un crit pel canvi, pel diàleg, per construir entre totes la universitat de totes".

Des del SEPC, van valorar el resultat de la consulta com un gran èxit i van manifestar que la pròpia vicerectora Gemma Fonrodona havia fracassat en el seu intent d'evitar una participació elevada de les estudiants al referèndum. També van considerar que "a aquestes alçades, és una evidència que el procés de Bolonya ha estat una imposició en contra de la comunitat universitària".

Deu dies de vaga de fam per la universitat pública

El 24 de febrer arrencava la vaga de fam de Tomàs Sayes, un estudiant de la UAB i militant del SEPC que ha decidit arribar fins al final en la lluita per la universitat pública. Equipat amb un matalàs i els estris imprescindibles per passar les hores i els dies, es va instal·lar al local d'estudiants de la plaça Cívica del campus de Bellaterra. Des d'aleshores, el seu estat de salut és revisat diàriament per un metge per garantir el bon estat dels seus bioritmes tot i el desdormir. En Tomàs està escrivint un quadern per Internet (bloc) on detalla el dia a dia de la seva experiència. A la pàgina web <http://vagadefamperlauniversi->

[tatpublica.wordpress.com/](http://vagadefamperlauniversi-tatpublica.wordpress.com/) podem trobar tots els seus relats. Des del SEPC, han denunciat que el personal de seguretat del recinte tracta l'activista com si fos un reclus i li limiten les visites. Durant el sisè dia de vaga de fam, es va produir la limitació més desagradable. Els seus pares i el seu germà petit van haver d'esperar una bona estona per poder accedir al lloc on es troba en Tomàs, ja que havien de demanar una autorització prèvia. Nombroses entitats berguedanes -el jove és originari de la comarca-, periodistes i altres estudiants han mostrat la seva solidaritat amb l'estudiant vaguista. JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

CANET • OKUPACIÓ

Desallotgen el CSOA Cinema Miramar

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Es Mossos d'Esquadra van desallotjar el CSOA Cinema Miramar situat a Canet de Mar el dijous 26 de febrer. Prop de les set del matí, un dispositiu de la brigada mòbil format per quatre furgonetes va irrompre al centre social, que tenia pendent un desallotjament cautelar.

A l'interior dels antics cinemes, hi dormien dues persones, que van sortir pel seu propi peu i sense oferir resistència. "Van demanar als Mossos d'Esquadra que ens mostressin l'ordre de desallotjament, però s'hi van negar en tot moment", assegura un dels joves. Posteriorment, va aparèixer un grup de deu persones per donar suport als joves que es trobaven a l'interior de l'immoble. Les solidàries, però, van haver de mirar-s'ho de lluny, ja que els agents antidisturbis els van aïllar del cordó policial i, posteriorment, van identificar dues persones. L'operatiu es va allargar fins al migdia, el temps que van necessitar els operaris per tapiar tots els accessos de l'immoble. A les set de la tarda, una trentena de persones es van concentrar a la riera de la vila per reivindicar els espais alliberats i informar sobre els esdeveniments ocorreguts aquell matí. Els manifestants van repartir manifestos i van desplegar una pancarta amb el lema *Espais abandonats no, millor alliberats*.

S'ha acabat amb "l'únic espai del poble on poder desenvolupar arts escèniques de manera lliure"

El centre social estava amenaçat de desallotjament des de feia tres setmanes. "La primera setmana de febrer vam rebre una notificació del jutge per desallotjar l'edifici i vam presentar un recurs, però no ens el van acceptar", diu un membre de l'assemblea. Des d'aleshores, una ordre de desallotjament cautelar amb data oberta pesava sobre l'immoble. "La veritat és que no ens esperàvem que vingessin", conclouen.

A la primera de les notificacions que el jutge va fer arribar als responsables de l'okupació, s'esgrimia "l'estat ruïnós de l'immoble" com a motiu per fer efectiu el desallotjament. Davant d'aquesta afirmació, els joves asseguraven que l'edifici es trobava en bones condicions i que no hi havia perill. "Una persona d'Arquitectes sense fronteres va venir a mirar l'estructura de l'edifici i vam arreglar parts de la façana", asseguren. El col·lectiu també lamenta que, després de dos anys d'okupació, s'hagi acabat amb "l'únic espai del poble on poder desenvolupar arts escèniques de manera lliure".

ESTAT ESPANYOL • L'INFORME PUBLICAT PEL MINISTERI DE TREBALL NO CONTEMPLA AQUESTES DADES

El 42% de les dones treballen dins l'economia submergida

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Dimenge vinent és 8 de març -Dia Internacional de la Dona Treballadora- i, un any més, milers de persones sortiran als carrers dels seus pobles i ciutats per reivindicar que aquest any en fa 101 que se celebra. L'any 1908, les dones eren explotades a les fàbriques i indústries, als camps de conreu i als carrers i, en arribar a la llar, havien de fer-se càrrec de les tasques domèstiques i de la cura d'infants, ancians i malalts. El 2009, aquesta doble càrrega -l'anomenada *doble jornada*- continua essent una realitat i la discriminació sexista en l'àmbit laboral, també. No és pas casualitat, segons l'Assemblea de Dones d'Elx, que el salari mitjà del conjunt de les dones estigui vint punts per sota del dels homes.

És impossible quantificar amb certesa el nombre de dones acomiadades

El context econòmic actual, al seu torn, colpeja doblement les dones. Per una banda, en la seva fecció de treballadores i, per l'altra, amb l'increment de l'esforç i les hores que han de dedicar al treball reproductiu -aquelles tasques quotidianes que permeten mantenir la capacitat de treball de les persones. Encara és aviat per poder copsar amb estadístiques les repercussions de la crisi sobre un col·lectiu que -cal no oblidar-ho- és el més vulnerable davant la recessió eco-

nòmica. La dificultat principal a l'hora d'analitzar l'impacte de la crisi en el treball remunerat radica en el fet que el 42% de les dones que treballen ho fan dins l'economia submergida. Per tant, és impossible quantificar de forma fiable l'atur i el nombre de dones acomiadades només a partir de l'afiliació a la Seguretat Social. Així doncs, les dades de l'atur registrat durant el mes de febrer que ha fet públiques el Ministeri de Treball espanyol recentment presenten un fort baix en aquest sentit. Segons l'organisme institucional, l'atur masculí ha incrementat un 4,94%, mentre l'augment de l'atur femení ha estat del 4,31%. Però els col·lectius feministes afirmen que no s'hi contemplen el nombre de persones que desenvolupen tasques reproductives remunerades. Precisament, les primeres despeses de les quals es prescindeix en temps de crisi són les relacionades amb aquest tipus de treball. És a dir, que el primer que es deixa de pagar a casa són la cangur, la infermera o cuidadora que es fa càrrec d'una persona gran o malalta, l'assistenta domèstica, la professora particular... Aquest fet, per les dones, es tradueix en un increment de les hores dedicades al treball domèstic per poder mantenir la qualitat de vida dels membres de la llar. Per altra banda, davant la disminució dels ingressos familiars, moltes dones es veuen obligades a acceptar feines precàries, a temps parcial, de baixa qualificació i mal remunerades per complementar la renda familiar. Llavors es produeix un procés de *feminització de la pobresa*, ja que és un tipus de treball molt vulnerable als acomiadaments. A més, en el cas de les famílies monoparentals -el 90% de les quals són assumides per una dona sola- la taxa de pobresa és superior a la mitjana, especialment quan es

EDUARDO DIAZ

Aguantant el ciri...

Una setantena d'ultracatóliques es van concentrar a les portes de la clínica abortista *Mèdic-Aragó* el dimecres 25 de febrer. Com cada dia 25 del mes, els grups antiavortistes fan una missa enmig del carrer, encenen espelmes i mostren pancartes on es comparen els dirigents de l'Alemanya nazi amb les dones que decideixen avortar. En aquesta ocasió, però, prop d'un centenar de persones també es van concentrar per donar suport al dret de la dona de poder decidir sobre el propi cos. Aquesta resposta reivindicativa també es va fer els mesos de desembre i de gener passats.

tracta d'una migrant. En definitiva, es preveu que la crisi provoqui un increment del treball precari i un empitjorament de les condicions de vida de les dones i les famílies, ja

que són les llars -i qui en té cura- les que, en situacions de recessió econòmica, assumeixen tots els serveis que el sistema ja no proporciona.

EDUARDO DIAZ

Solidaritat amb Amadeu Casellas durant un judici per explotació laboral

El 3 de març, Amadeu Casellas -pres que lluita contra els centres penitenciaris des de fa vint anys- va ser traslladat als jutjats socials de la Ronda de Sant Pere de Barcelona. Havia d'assistir a dos judicis laborals contra José Custodio Saldaña Bonilla, director de Quatre Camins, i contra Domingo Estepa Camacho, gerent de la mateixa presó. Familiars, advocats, amics i solidàries amb la seva causa es van concentrar a les portes del tribunal (foto). El judici es va aplaçar. Casellas denuncia que ha treballat de paleta a la presó sense cap mesura de seguretat laboral, que el van acomiadar improcedentment i que, a més, no va cobrar el sou que li pertocava ni la quitança ni les hores extra.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · EXPORTACIÓ D'ARMAMENT A PAÏSOS EN CONFLICTE

La venda d'armes a països com Israel o Colòmbia viola la nova llei d'armament

JUAN CARLOS FERRERA MARTÍNEZ

Foto de família de la Ministra de Defensa Carme Chacon amb el 'Consejo Superior Aeronáutico de Ejército del Aire'

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Les exportacions d'armament incompleixen les normatives del govern de l'Estat. Així ho mostren les dades oficials analitzades per Amnistia Internacional (AI), Greenpeace, Intermón Oxfam i la Fundació per la Pau.

L'article 8 de la nova llei sobre venda d'armes, en vigor des de l'any passat, en prohibeix l'exportació a països on existeixen indicis racionals que serviran per atemptar contra la pau, la seguretat i els drets humans. No obstant això, el primer semestre de 2008 es van exportar armes a països com Colòmbia, Israel, el Marroc o el Pakistan.

Colòmbia i Israel

La maquinària de guerra de països com Colòmbia o Israel -contemplats per nombroses entitats com dos dels estats que violen sistemàticament el dret internacional humanitari- va ser alimentada per la indústria espanyola. Per exemple, durant la primera meitat de 2008, es van vendre a Israel revòlvers, fusells i metralladores per valor d'un milió i mig d'euros. Tot i valorar com un avenç que el govern doni més informació arran de la nova llei, les quatre organitzacions denunciants reclamen saber amb quines garanties es van vendre les armes a Israel.

En el cas de Colòmbia, la xifra es dispara fins els 110 milions d'euros, ja que l'Estat espanyol va vendre aeronaus bèl·liques per aquest valor al

govern d'Álvaro Uribe, que ha incrementat la militarització al país aquests darrers anys. Mabel González, de Greenpeace, demana que s'aturi totes les exportacions de material bèl·lic a l'exèrcit colombià "fins que s'hagin aplicat plenament les recomanacions formulades per l'Oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides pels Drets Humans".

Altres destinacions preocupants

Països com el Marroc o el Pakistan també han estat compradors d'armes. L'Estat magrebí, denunciat des de fa dècades per la repressió sistematitzada al Sàhara Occidental, va comprar vehicles militars a l'Estat espanyol per valor de 47 milions d'euros a principis de 2008. Alhora, el Pakistan va rebre vehicles, bombes, torpedes, coets i míssils per valor de 200 mil euros. Malgrat les indicacions explícites de la nova llei d'armament de no exportar a països en conflicte, el Pakistan viu immers en una situació greu d'inestabilitat que ha provocat el desplaçament intern de centenars de milers de persones i la pèrdua de moltes vides de civils durant els darrers anys.

Països com Algèria, Indonèsia, Sri Lanka i Aràbia Saudita -sovint denunciats per les seves violacions dels drets humans- també han rebut les seves partides, un total de prop de cinc milions d'euros. Sri Lanka es troba entre els cinc països on s'assassinaven més periodistes (de fet, és un dels conflictes més sagnants a nivell mundial) i ha estat denunciada per l'ONU i les agències humanità-

ries per violacions greus del dret internacional humanitari després del recent bombardeig d'un hospital i la mort de centenars de civils. Segons l'informe *Alerta 2008!* de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB, Indonèsia -tot i evolucionar positivament en la seva situació post bèl·lica- encara es troba a la llista dels països on es cometien violacions greus dels drets humans. Algèria, responsable de prop de la meitat de la despesa militar de tot el Magreb, viu immersa en una guerra des de fa més de quinze anys i registra milers de morts cada any.

Material de doble ús per la Xina i l'Iran

D'altra banda, la venda de material de doble ús, amb finalitat civil i militar, a països com l'Iran o la Xina ronda els 50 milions d'euros. En aquest sentit, cal destacar la repressió que ha desfermat el gegant asiàtic contra el Tibet malgrat les protestes in-

ternacionals i la celebració dels Jocs Olímpics de Pequín i també el seu suport al règim de Myanmar, responsable d'una de les pitjors crisis humanitàries de 2008. Juntament amb Rússia, el govern xinès ha estat denunciat per Amnistia Internacional en diverses ocasions pel subministrament de material bèl·lic a determinats cossos paramilitars del Darfur (Sudan).

Un cas positiu és el control al qual se sotmeten les armes de caça i tir esportiu i les seves municions, una reivindicació històrica de les ONG. Les estadístiques indiquen (per primera vegada) que el primer semestre de 2008 es van exportar 11,5 milions d'euros d'aquest material. Les ONG, però, demanen que el govern expliqui les mesures que ha pres per evitar que aquestes armes "caiguin en males mans", ja que els principals destinataris són països africans en conflicte, com Ghana o Nigèria.

> Feta la llei, feta la trampa

Les organitzacions exigeixen que el govern espanyol doni informació detallada sobre els criteris utilitzats per autoritzar exportacions a països on hi ha conflictes armats o situacions de violència extrema. Les darreres dades oficials no reflecteixen les característiques exactes del material exportat ni l'ús final dels productes. "Aquesta falta de transparència dificulta el seguiment i el control parlamentaris de les exportacions d'armes allà on no hi ha garanties que no fomentaran conflictes armats i violacions de drets humans o que tindran un impacte negatiu en el desenvolupament sostenible dels pobles", afirma Francisco Yermo, portaveu d'Intermon Oxfam.

SANT FELIU · URBANISME

L'Ajuntament compra la sala Ibèria sense escoltar la veu del veïnat

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Durant el ple municipal del dia 24 de febrer, l'equip de govern va aprovar l'adquisició de la sala d'espectacles Ibèria amb un cost de 2.700.000 euros. El resultat de les votacions va ser de tretze vots favorables i vuit vots en contra de l'adquisició.

Al llarg de la sessió plenària, la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Sant Feliu (FAVV) va mostrar una oposició contundent i argumentada i va posar en evidència els tractes tèrbols entre l'equip de govern i Paz Dorado, tot relacionant els pactes de compra amb un possible canvi de terrenys dins el marc de la modificació de planejament urbanístic del parc de Collserola. Aquesta modificació promoguda per l'Ajuntament de Sant Feliu, que afecta zones de l'entorn i de dins del parc, beneficiarà dues empreses constructores que són propietat de Paz Dorado, que també és beneficiari de la sala Ibèria.

L'alcalde li va respondre a crits que no tenia cap obligació de fer-ho. Va negar la paraula a la FAVV i al grup municipal d'ICV-EUiA

Per la seva banda, el grup municipal d'ERC -recentment a l'oposició- va exposar que estava en contra de la compra per la desconfiança que genera el fet que l'empresari Paz Dorado hi estigui involucrat i per la manca d'informació i secretisme amb què s'havia dut a terme.

El grup municipal d'ICV-EUiA va exposar amb contundència la manca d'actitud democràtica que suposa el fet de negar sistemàticament la informació als partits de l'oposició, amb la clara intenció d'evitar que hi poguessin prendre part, i va posar en dubte que el preu que es pretenia pagar fos el preu just.

El debat sobre la compra es va acabar sobtadament quan el representant de la FAVV va retreure a l'alcalde que mai no contestés les preguntes que plantejava l'associació als plens. L'alcalde li va respondre a crits que no tenia cap obligació de fer-ho. A continuació, el batlle va afirmar que el debat del ple el gestionava ell, va negar la paraula a la FAVV i al grup municipal d'ICV-EUiA i va passar directament a les votacions.

, reportatge

Teo Peiró

És un tipus discret i inquiet que va fent sense aquells aires d'artista incomprens que molts exhibien a principis del segle XX i que encara perviuen a l'inici del XXI. El vaig conèixer a Belles Arts i, des de llavors, he pogut comprovar en in comptables ocasions que la seva actitud vital és aprendre, sense que el seu treball abandoni l'esperit lúdic tot i enfrontar-se a nous reptes. Dissenyador gràfic i il·lustrador, inicia la seva activitat professional a la revista de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú. Ara fa de tot: logotips, disseny de cobertes de discos, llibres infantils i col·laboracions en diverses revistes, a banda de projectes personals (podeu veure els seus treballs a teopeiro.blogspot.com). En Teo procura ser conseqüent amb els seus valors mentre es repensa contínuament. I és així com entén la relació entre l'activitat artística i la política: parteix de la base que "l'art estableix relacions entre el *dins* i el *fora*", és a dir, que és una forma de reflexió personal en el marc de la societat i, per tant, una manera d'estructurar un pensament dins d'una altra estructura, la social. Aposta pels elements estàtics en l'actual context multimèdia i busca altres valors en la imatge, més enllà de la pura literalitat o de la lectura simplista. Descarta fer un ús pamfletari de les imatges, atès que aquest recurs és una mena de comunicació unidireccional el missatge de la qual s'esgota allà mateix.

El medi periodístic li permet desenvolupar aquest joc conceptual. Parteix de la seva pròpia experiència i dels petits conflictes quotidians a què s'enfronta i, quan interpreta un text, filtra les idees que li suggereix i les aboca, ja sigui en forma d'aquarel·la, còmic, *collage* o fotomuntatge. Ell és el primer lector crític de les seves pròpies imatges i, tanmateix, el fet d'estar pendent de com serà rebuda la seva obra li resta una mica de llibertat. No obstant això, en Teo considera la curiositat com un motor de canvi i és per aquest motiu que s'esforça a deixar perplex l'espectador tot incorporant elements inversemblants als seus treballs. Aquesta aproximació -podríem dir surrealista- l'enronca amb els referents dels quals parteix: Perejaume, Joan Brossa, Joan Miró, Pep Montserrat, Isidro Ferrer i Peret, per esmentar-ne alguns. No té manies pel fet que el seu treball traspuï totes aquestes influències. Això el duu, de manera recurrent, a qüestionar-se la seva personalitat i originalitat. Quan no dubta a deixar-se anar és a l'hora de ser generós. La infinitat de treballs que regala als amics i les seves moltes col·laboracions desinteressades són una petita mostra del compromís ètic d'en Teo Peiró.

TEXT: Xavier Blasco Piñol

PEUS DE FOTO:

1. Llibreta personal
2. Disseny i maquetació del llibre 'Palestina als nostres ulls'
3. Llibreta personal
4. Il·lustració indèdita pel setmanari DIRECTA

5. Disseny de logotip de Tintincat (associació catalana de Tintinaires)
6. Il·lustració pel setmanari DIRECTA
7. Autoexercici d'il·lustració de premsa
8. Autoexercici d'il·lustració de premsa
9. Imatge pel concurs de Raima 2008: Música per a paper DIN-A4 de 80 g/m²

, així està el pati

ESPLUGUES DE LLOBREGAT · ES NEGA A PAGAR LA MULTA IMPOSADA I NO POT SER EMBARGAT

Un activista anirà a la presó per no voler pagar 60 euros de pena multa

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Paula Pérez, jutgessa substituïda del jutjat número 1 d'Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat), va condemnar tres membres de la Plataforma Popular contra el Pla Caufec a una pena multa de vint dies a tres euros diaris per una acció que va tenir lloc el maig de 2007: seixanta euros a cadascuna de les tres persones, a més de les despeses judicials. Dues persones han estat embargades i la tercera, a qui no han pogut embargar els diners ni cap altre bé o propietat, tampoc ha acceptat l'arrest voluntari al seu domicili ni unes jornades de treballs en benefici de la comunitat. Aquesta persona es va declarar insumbisa a la pena multa el mateix dia del judici, ja que no acceptava ni la denúncia ni el propi judici en contra seva, per la qual cosa el 26 de febrer el jutjat va decretar el seu ingress a presó durant deu dies. Si no ho fa voluntàriament, a partir del 9 de març es trobarà en cerca i captura per entrar a la força al centre penitenciari d'homes de la Model a Barcelona. Com declaren les persones encausades judicialment per les accions contra aquest projecte urbanístic, "ja fa molts anys

La negativa d'acceptar la condemna s'emmarca dins la campanya d'insumbissió a les penes multa

que diem que la desproporció que significa el megaprojecte urbanístic del pla Caufec-Porta BCN és similar a la repressió policial i judicial a la qual ens enfrontem les persones crítiques amb aquest urbanisme salvatge". Per això, de la mateixa manera que posen en pràctica la desobediència davant l'especulació, també ho fan "a l'hora de rebre els escarments dels defensors del ciment i el toxo de luxe".

Els activistes es van passar tres dies penjats de l'edifici mentre altres activistes denunciaven les obres del pla Caufec, situades al peu de la serra de Collserola.

La lluita contra el pla Caufec

L'origen d'aquesta denúncia és la lluita contra el pla Caufec que s'ha estat desenvolupant els darrers anys al municipi del Baix Llobregat en defensa de la fauna i la flora de la falda de la muntanya de Sant Pere Màrtir i en contra de les irregularitats denunciades del gran projecte urbanístic rebatejat com a Porta BCN. Entre moltes altres accions, el maig de 2007 es va convocar la setmana de lluita en defensa del territori i contra l'especulació *Està tot fatal* i, a Esplugues, tres persones van viure penjades amb cordes en un dels edificis més alts del municipi, a més de cinquanta metres d'alçada, durant tres dies. L'objectiu

Si no ingressa a la presó voluntàriament, el 9 de març es trobarà en cerca i captura per entrar a la força a la Model

era mostrar el rebuig al pla Caufec poc abans que comencessin les obres a la muntanya de Sant Pere Màrtir i visibilitzar el conflicte polític en plena campanya electoral municipal.

> Campanya d'insumbissió

Aquesta negativa d'acceptar voluntàriament la condemna s'emmarca dins la campanya d'insumbissió a les penes multa que promou la desobediència en l'aplicació d'aquestes sentències. Aquest seria el següent ingress a presó després del pas per la Model de dos sindicalistes de la CNT, que van romandre presos cinc dies arran d'una condemna per desobediència. Altres casos preocupants i que es resoldran amb un possible ingress imminent a presó són els de la condemna per usurpació contra una de les okupants de La Quinquilla de Sants (Barcelona) -pena multa de 720 euros- i el d'un manifestant el 12 d'octubre de 1999, condemnat a dos anys de presó per desordres públics i atemptat a l'autoritat i a pagar una pena multa de 1.800 euros en concepte de danys. La campanya entén que aquestes multes busquen castigar la dissidència i la pobresa i, si no es pot pagar, l'alternativa és la privació de llibertat.

Què és una pena multa?

Una pena multa és un concepte que apareix arran de la reforma del Codi Penal de 1995 -retocat el 2003-, que consisteix en una condemna econòmica fruit d'un procés judicial per delictes o faltes que es pot substituir per penes privatives de llibertat al propi domicili o a un centre penitenciari. Amb aquest tipus de condemnes, una persona pot entrar a la presó per impagament d'una multa i per la impossibilitat de ser embargada. La pena multa es fixa a les sentències amb una duració i una quantia econòmica concre-

ta: l'extensió mínima serà de deu dies i la màxima de dos anys i la quota diària serà d'un mínim de dos euros i un màxim de 400. Els jutjats tindran en compte la situació econòmica del reu, deduida del seu patrimoni, els seus ingressos i les obligacions o les càrregues familiars. Si la persona condemnada no satisfà voluntàriament o per embargament la multa imposada, quedarà subjecta a una responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dues quotes diàries no satisfetes. També es podrà acordar

que la responsabilitat subsidiària es compleixi mitjançant treballs anomenats en benefici de la comunitat. Segons Iñaki Rivera de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona, "el que va ser una pretesa i falsa alternativa a la presó" no existiria sense l'amenaça real d'una pena privativa de llibertat i és així com "la multa no només no és alternativa a la presó, sinó que contribueix a l'existència i la supervivència d'aquesta". Rivera remarca que "òbviamment, qui més capacitat econòmica té,

menys veu afectada la seva llibertat, de manera que es dona la paradoxa segons la qual compleix menys pena no pas qui delinqueix menys, sinó qui paga més". Així doncs, les penes multa són un "sistema de criminalització de la pobresa".

INSOLVÈNCIA I EMBARGAMENTS

Les penes multa són ineludibles si tens diners als bancs, nòmines o propietats al teu nom, tot i que hi ha excepcions. Et poden embargar fins al límit del Salari Mínim Interprofessional (624 euros mensuals el 2009)

i, si tens beques o ajuts estatals, el jutjat d'execució enviarà directament l'ordre d'embargament a l'organisme que atorga la beca, ajuda o atur. Si el jutjat s'adona que poc abans de l'intent d'embargament tenies diners o propietats i, per evitar perdre'ls, els has tret o has canviat propietats de nom, estaràs cometent un delictes anomenat *insolvència punible*. A les persones menors d'edat no se'ls apliquen penes multa, ja que el cas es traspasa al jutjat de menors, que estableix altres tipus de condemnes.

, així està el pati

SANT CUGAT DEL VALLÈS • NÚÑEZ I NAVARRO PRETÉN URBANITZAR AQUEST ESPAI NATURAL A COLLSEROLA

El TSJC anul·la la protecció concedida a la zona de Torre Negra

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

La sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha revocat la modificació urbanística que protegia l'espai natural de Torre Negra a Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental). Els dos motius que han portat el TSJC a anul·lar l'acord de la Generalitat de l'any 2003 que classificava com a no urbanitzable més de cent hectàrees han estat la previsió de la ronda sud i la manca de figures de protecció ambiental de l'espai. La sentència que dóna via lliure al projecte urbanitzador del constructor Núñez i Navarro també obre la porta al govern local d'impulsar una modificació ur-

La Torre Negra, que dóna nom a l'espai natural a protegir, a la falda de Collserola.

La Generalitat preveu incloure Torre Negra dins el futur Parc Natural de Collserola

banística que requalifiqui els terrenys a sòl no urbanitzable, però no de "protecció especial".

Segons les intencions expressades pel Departament de Medi Ambient, la Generalitat ja preveu superar aquest marc jurídic insuficient i incloure Torre Negra dins el Pla Especial de Collserola i el futur parc natural de la serra metropolitana. També estaria previst eliminar la

ronda sud del futur Pla Territorial de la Regió Metropolitana de Barcelona -ja ha estat eliminada a les versions exposades fins ara. És per això que, des de les entitats ecologistes en defensa de Collserola, es reafirma la exigència que la Generalitat doni passes ràpides per declarar el Parc Natural inclouent Torre Negra i per revisar el Pla Territorial exclouent la Ronda Sud. També coincideixen en afirmar que malgrat aquest revés judicial cal exigir a l'ajuntament agili-

tat i que suspengui les llicències urbanístiques mentre no es resol el tema. Una altra solució que plantegen és que el consistori, on -excepte el PP- tots els partits representats han expressat la seva oposició al projecte urbanístic, iniciï els tràmits per la modificació del Pla General Metropolità (PGM) cap a sòl no urbanitzable comú com a mesura cautelar mentre no es resolgui el marc jurídic i també que no es concedeixin llicències de construcció.

Antecedents

El ple municipal de Sant Cugat del Vallès del juny de 2008 va rebutjar el projecte urbanístic de la promotora Núñez i Navarro per construir més de 2.000 habitatges al sector de Torre Negra dins l'àmbit de Collserola. Només el PP es va abstenir i va almar sobre l'endeutament que suposarà la protecció de la zona per les finances municipals. La lluita per la preservació d'aquest espai i la mobilització popular van obligar l'A-

juntament de Sant Cugat a assumir les demandes de la Plataforma Torre Negra i de la Plataforma Cívica en Defensa de Collserola (PCDC). El projecte urbanístic es va presentar el 1998 i, inicialment, l'Ajuntament va ser obligat a aprovar-lo el gener de 2008 per complir una altra sentència del TSJC que va ordenar la seva acceptació a tràmit. Segons els estudis jurídics previs a la modificació del Pla General Metropolità (PGM) que va requalificar la zona com a no urbanitzable, tots negaven l'obligatorietat d'indemnitzar els propietaris.

Les entitats ecologistes plantegen que el consistori requalifiqui els terrenys com a sòl no urbanitzable

El conflicte al voltant de la urbanització dels terrenys es va iniciar l'any 1997 quan el constructor Núñez i Navarro va presentar el projecte a l'Ajuntament i aquest no el va tramitar. El 2002, el ple municipal va aprovar la protecció com a parc rural de les 150 hectàrees de la zona i, el 2003, el Tripartit va declarar la zona definitivament com a no urbanitzable.

SOLSONÈS • L'OPOSICIÓ DEL VEÏNAT I ELS AJUNTAMENTS DELS MUNICIPI PROPERS FA QUE L'ALCALDE DE PINÓS RETIRI EL PROJECTE

L'abocador de residus industrials projectat a Pinós no es farà

Directa Solsonès
solsones@setmanaridirecta.info

L'alcalde de Pinós (CIU) va presentar, el divendres 6 de febrer al local social del municipi, el projecte d'un abocador de residus industrials de tipus II. La infraestructura se situaria a la finca de la Guillella -al sud del municipi- i tindria una extensió de 180 hectàrees, deu de les quals serien ocupades per l'abocador, que hauria de rebre prop de 200.000 tones de residus l'any, aproximadament un milió de quilos per habitant i any.

Durant el torn obert de paraules, nombrosos veïns i veïnes, alcaldes i regidors dels pobles del voltant van intervenir i -des d'un bon inici- van

mostrar la seva oposició al projecte. També van exigir que la decisió es prengués a través d'una consulta popular, tal com havien fet anteriorment amb altres projectes, com el d'un altre abocador de residus industrials de tipus I que va ser rebutjat amb contundència ara fa nou anys.

Durant els dies següents, els ajuntaments de Calaf, Calonge de Segarra, Castellfollit de Riubregós, la Molsosa i Torà -els municipis situats al sud de Pinós que es veurien més afectats per l'abocador- van emetre un comunicat conjunt de rebuig al projecte. També s'hi van mostrar en contra la Unió de Pagesos, la CUP de Torà i de Biosca i el Casal Popular La Fura de Solsona. Aquesta setmana s'ha conegut, també, que s'ha creat

una plataforma per la defensa del territori, dels seus veïnats i de les formes de vida que aquests hi han desenvolupat.

Finalment, el dijous 26 de febrer es va saber que l'alcalde havia decidit retirar el projecte a causa de la forta oposició i davant la possibilitat que el veïnat convoqués mobilitzacions si no ho feia.

Principals arguments contra el projecte

Tant Pinós com tot el seu entorn és una zona basada econòmicament en l'agricultura i la ramaderia i que ja es fa càrrec dels residus que genera. Un abocador de residus industrials trencaria amb l'entorn i crearia desequilibris al territori. A més, caldria apostar

per una política de residus basada en una reducció de la seva producció, cosa que avui dia és pràcticament inexistente.

Aquest tipus de projecte respon a criteris econòmics i s'acostuma a justificar per la gran entrada de diners

Aquest tipus de projecte -com la majoria dels que es proposen a les

zones rurals i poc poblades- respon a criteris econòmics i s'acostuma a justificar per la gran entrada de diners que suposaria pel municipi, uns diners que ajudarien a solucionar els déficits en serveis i infraestructures que solen tenir aquest tipus de municipis. D'aquesta manera, els ajuntaments accepten projectes que, sense les compensacions econòmiques que porten associats, no acceptarien, ja que impliquen un fort impacte ecològic, territorial, econòmic, social...

Algunes persones creuen que un projecte d'aquesta envergadura no pot ser aprovat per un equip de govern d'un ajuntament que té una durada de quatre anys. La decisió hauria de ser presa pel conjunt de la població afectada.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

TXETXÈNIA · CONTINUEN ELS ENFRONTAMENTS I LES EMBOSCADES CONTRA EL RÈGIM FALSAMENT DEMOCRÀTIC DE RAMZAN KADYROV

“Ni a casa no poden parlar malament de Kadyrov, és perillós”

RICARD ALTÉS

Des que, el març de 2006, Ramzan Kadyrov va ser nomenat primer ministre, després d'unes eleccions denunciades per frau pels observadors internacionals, l'ocupació militar russa de la república es va establir en ocupació política. El Kremlin ha anat imposant una falsa democràcia que amaga un règim dèspota i sagnant, amb casos tristament famosos com l'assassinat d'Anna Politkòvskaia l'octubre de 2006 i els molts altres que hi ha. El 23 de febrer es va celebrar el dia internacional de Txetxènia, mentre els enfrontaments entre guerrillers i forces armades continuaven i deixaven un degoteig de morts minvat però incançable, enmig d'un règim de terror d'inspiració soviètica. El periodista rus Andrei Babitski i l'historiador txetxè Mairbek Vaxagàiev, tots dos exiliats i activistes polítics, han estat a Barcelona per explicar-ho.

Laia Gordi
Barcelona

“En teoria, a Txetxènia hi ha hagut un procés de democratització, però és totalment fals. S'ha dut a terme sota l'ocupació russa i tot ha estat una farsa. Actualment, el règim de Kadyrov és el mateix que el de les forces d'ocupació russes: maten, torturen i segresten”, explica el periodista rus Andrei Babitski tot just començar la seva conferència a Barcelona, organitzada per la Lliga dels Drets dels Pobles. “El seu règim no és el d'un dictador, és el d'un dèspota oriental. La gent té molta por, ha establert un règim de terror il·limitat”, descriu. Al seu costat, l'historiador txetxè Mairbek Vaxagàiev afegeix que es tracta d'una actuació a

“El seu règim no és el d'un dictador, és el d'un dèspota oriental. La gent té molta por”

nivell psicològic d'eliminació de tradicions: “El mal que ara s'està fent a la nació txetxena és molt pitjor que el que es va fer durant la deportació: ara s'està destruint la nació”. El 1944 Stalin va acusar els txetxens i els ingúixos de col·laboracionisme amb els nazis i, sense cap raó, es van deportar quasi 500 mil persones –la meitat infants– en trens a Kazakhstan, Kirguïstàn i la Sibèria.

L'historiador txetxè Mairbek Vaxagàiev i el periodista rus Andrei Babitski en el seu acte a Barcelona

“Ara pot semblar que hi ha una certa tranquil·litat: hi ha homes que s'han apartat de la vida pública, que cuiden els seus horts, els seus ramats... En realitat, estan sobrevivint per tornar a la resistència. Estan agafant forces per tornar a lluitar, perquè Txetxènia viu sotmesa a una repressió absoluta. Ni a casa no poden parlar malament de Kadyrov. És perillós”, diu Babitski.

Però el periodista no preveu una vida llarga al dictador: “Així que Rússia es relaxi, quan el règim rus flaquesqui una mica, mataran Kadyrov”. Babitski pronostica que no arribarà a vell o “bé acabarà jutjat per tribunals internacionals o mort en venjança de sang dels propis txetxens”, diu.

La crisi energètica russa, els alts índexs d'atur i les tímides mostres de protesta social fora de Moscou podrien ser el detonant, explica Babitski. “La classe mitjana que ha perdut les seves llibertats civils a canvi d'una certa estabilitat econòmica ara veu que no té ni una cosa ni l'altra. Quan aquesta gent vegi que no té poder adquisitiu, retirarà el seu suport al govern”, diu. Una visió trista, afegeix, perquè significa que “si a Rússia canvien les coses, no serà perquè la gent vulgui llibertat, sinó perquè li manca el menjar”. Acaba la seva intervenció

taxatiu: “El règim de Kadyrov no és rus, no és txetxè, no és islamista, no és un despotisme oriental... no té cap tret característic, només el del terror, només porta crueltat”.

Apunts d'història per comprendre un poble

El company de taula, Mairbek Vaxagàiev, coneix la història del seu país com si la dugués escrita a la pell. De fet, és la història de la seva família. “Per als txetxens, no es pot oblidar una resistència armada que ja fa tants i tants anys que dura, des de les guerres caucàsiques del segle XIX”, explica. Dins les famílies, el sentiment de resistència es passa de generació a generació i ell sap qui dels seus avantpassats va lluitar i on. Però, si hi ha un fet que hagi marcat el poble txetxè, aquest és la deportació de 1944. “Els soldats soviètics van entrar dos mesos abans a Txetxènia i van dir que estaven descansant de la II Guerra Mundial. El 23 de febrer van reunir tots els homes a les mesquites i, un cop separats, van anar a les cases i es van endur les dones i els infants cap als trens. El 23 de febrer va nevar molt. No es podia baixar d'alguns pobles de les muntanyes a causa de la neu. L'ordre va ser aniquilar tothom. Al poble de Khaibakh, per exemple,

van cremar vives 704 persones. A diferents pobles va succeir el mateix”, destaca. “D'altra banda, es va dir a les dones que agafessin menjar només per dos dies, tot i que el viatge va durar un mes. Molta gent va morir de fred i de gana. Els que morien no eren enterrats, senzillament eren llançats dels vagons a les estepes. Encara avui, en diuen *el camí de la mort*. Un cop

“A França, vaig descobrir que sóc una persona blanca, sempre m'havien dit ‘cul negra’”

allà, va ser un horror. Els kazakhs veien els txetxens com a col·laboracionistes, com a enemics. Amb la deportació, es va perdre entre el 50 i el 60% de la població. Els russos donen xifres del 30%, però els historiadors txetxens aquestes altres”, subratlla Vaxagàiev. Explica que totes les famílies van perdre membres. En el seu cas, per exemple, la seva àvia va per-

dre quatre fills. I hi ha casos de desaparicions de famílies senceres. Per tant, el 30% no és una xifra real, diu. “El que va ajudar a sobreviure aquesta gent va ser l'esperança de tornar a casa”. Però quan ho van poder fer –el 1957– es van trobar les cases ocupades per colons russos i ucraïnesos. La seva família va viure quatre mesos al carrer abans no va poder comprar casa seva als nous inquilins, detalla. “Molts txetxens també se'n van afartar i van entrar per força a casa seva”. Hi va haver molt de moviment polític rus per tornar-los a fer fora, però no ho van aconseguir, comenta. “Des d'aleshores, però, la població txetxena sempre estarà reprimida dins l'URSS”. Fins als anys 80, als txetxens se'ls va prohibir parlar la seva llengua, estudiar-la, accedir a les universitats, ocupar càrrecs de responsabilitat al govern, a la indústria química o petrolera... “Era un intent d'humiliació contínua”, explica. Segons Vaxagàiev, Rússia mai no els ha considerat ciutadans ni persones. “Jo, a França, vaig descobrir per primera vegada que sóc una persona blanca. A Moscou sempre m'havien dit *cul negra* –malnom pels caucàsics. Mai, ni una sola vegada, un policia se m'havia adreçat de forma normal després de saber que jo era txetxè”, diu.

MALALAI JOYA · EXPARLAMENTÀRIA AFGANESA, DE L'ORGANITZACIÓ PER LA PROMOCIÓ DE LES CAPACITATS DE LES DONES AFGANESSES

“Si les tropes estrangeres se'n van, els fonamentalistes es quedaran sols, sense base social”

Malalai Joya va començar a ser coneguda el desembre de 2003, quan va protestar contra el domini dels senyors de la guerra a la Loya Jirga, la Gran Assemblea Afganesa. Va ser escollida parlamentària per la província de Farah l'any 2005 però, dos anys després, va ser expulsada del Parlament acusada d'insultar altres parlamentaris. Arran d'això, ha patit insults, amenaces i atemptats, però no han aconseguit fer-la callar. Escoltar-la, després que Barack Obama anunciï l'enviament de 17 mil soldats més a l'Afganistan –que faran arribar a 66 mil els efectius desplegats a la zona–, és més que recomanable. I és que aquesta jove, quan defensa els seus principis, impressiona.

Josep M. Milla
Mataró

En què ha canviat el sistema polític de l'Afganistan?

Els 30 anys de guerra –primer contra l'exèrcit rus, després contra els talibans i ara contra l'exèrcit nord-americà i els seus aliats– han donat un grau elevat de consciència política al poble afganès. Malauradament, els partits fonamentalistes que s'han fet amb el poder en fan ús per afavorir els seus propis interessos i no els de la majoria de la població: els interessa que els seus fills vagin a una bona escola, volen controlar els diners de la inversió estrangera i fan de govern titella dels Estats Units. L'ocupació no respon a raons polítiques, sinó econòmiques: controlar el mercat de l'opi, les rutes comercials i els recursos de l'Àsia Central. La producció i la comercialització de l'opi han estat dissenyades per la CIA i, pels demòcrates d'arreu del món, n'hi ha prou amb constatar que –de 2001 ençà– la producció i el consum han augmentat espectacularment i que l'Afganistan, tot sol, és responsable de més del 90% de la producció mundial!

“L'ocupació no respon a raons polítiques, sinó econòmiques: controlar el mercat de l'opi, les rutes comercials i els recursos de l'Àsia Central”

Hi ha una colla d'enemics del poble instal·lats al poder. Després dels atacs de l'Onze de setembre de 2001 a Nova York, molts grups democràtics afganesos van avisar que no es podia portar la democràcia al país posant gent antidemocràtica al govern. El govern dels Estats Units

pretén lluitar contra els terroristes talibans fent servir terroristes de l'Aliança del Nord. La gent ja n'està farta. Els fonamentalistes no tenen base social i tothom sap que, si les tropes estrangeres se'n van, els fonamentalistes es quedaran sols. De fet, ni tan sols controlen la capital: com poden dir que portaran la democràcia si ni tan sols són capaços de garantir la seguretat? Els governs occidentals volen democràcia per ells, però dictadures pels altres.

Com es van organitzar les eleccions en les quals vas ser escollida parlamentària?

En lloc de partits, hi van participar organitzacions i intel·lectuals, alguns dels quals pensen –com jo– que en un país democràtic i laic aquesta mena de gent no podran fer servir interessadament la religió.

Les eleccions, però, es van desenvolupar sota el control de la màfia. L'important no era qui votava ni què votava, sinó qui en feia el recompte. Les urnes les controlaven ells. Van amenaçar a tort i a dret i van rebre molts diners de l'exterior. Per això, al parlament, hi van entrar més criminals de guerra que demòcrates.

Com va ser la teva campanya?

De fet, no vaig poder fer campanya per raons de seguretat. La gent la va fer per mi. La majoria de diputats són oficialment independents, però estan lligats a alguna organització. Jo mateixa sóc membre de l'Organització per la Promoció de les Capacitats de les Dones Afganeses –OPAWC–, que treballa a favor de les dones i els infants en temes de salut i educació, entre altres coses a través de la construcció de clíniques i orfenats. Això ens fa tenir un contacte directe amb la gent. Jo vaig començar a ser coneguda l'any 2003 arran del meu discurs a la Loya Jirga. I com a resultat, a les eleccions de 2005, vaig rebre el suport de tota l'organització i de milers de simpatitzants.

Hi ha altres veus crítiques al Parlament?

Sí. Per exemple, hi ha el doctor Ramazan Bashardost, que va ser ministre de Planificació del govern de transició. Va investigar i denunciar les ONG corruptes i per això el govern de Karzai el va fer dimitir. Pe-

rò, gràcies a la seva denúncia, va esdevenir molt popular i va obtenir molts vots, que li van permetre entrar al Parlament. Ara està considerant la possibilitat de presentar-se a les eleccions presidencials.

Per què et van expulsar del Parlament?

Va ser una maniobra il·legal totalment contrària a la llibertat d'expres-

“No vaig poder fer campanya per raons de seguretat; la gent la va fer per mi”

só. Jo sóc una parlamentària escollida pel poble i no pel govern. Van fer una llei especialment per mi, per fer-me fora, que permet expulsar del Parlament aquella gent que insulti d'altres membres del legislatiu. Vaig dir que molts d'ells eren uns criminals i pitjors que animals i, per això, m'acusen d'insultar-los. Però, a mi, dins el Parlament, m'han amenaçat de mort i de violar-me i ningú no els ho ha re-

tret. Més del 80% dels parlamentaris són criminals de guerra i ells ja havien planejat fer-me'n fora.

I per què ets una amenaça?

Perquè els desemmascaro quant dic la veritat. Jo, que sóc una dona, és a dir, un ciutadà de segona categoria. I perquè estic decidida a tornar al Parlament, tot i que sé que és molt arriscat i que, de fet, per mi serà una tortura. Tanmateix, ja tinc un advocat i penso lluitar per tornar-hi i poder continuar desemmascarant a casa seva aquesta mena de criminals. És el cas del president del Parlament, que quan era ministre d'Educació es va apropiat de 25 milions de dòlars obtinguts de col·lectes populars. Precisament, quan jo vaig parlar al Parlament d'aquest robatori, ells em van tancar el micròfon.

Què més voldries denunciar del teu país?

Doncs fets com que Kabul ha esdevingut una ciutat de pidolaires on hi ha dones que venen el seu fill per deu dòlars. O que, segons l'índex de desenvolupament de l'ONU, l'Afganistan és el país número 175 de 177. Que, segons la FAO, més de divuit milions de persones hi sobreviuen com poden amb menys de dos dòlars al dia. Un altre exemple, a la provin-

cia de Samangan, tres violadors condemnats van ser indultats pel president Karzai, mentre el periodista Parwiz Kambakhsh ha estat condemnat a vint anys de presó per descarregar un article de la Xarxa. Més exemples: segons dades oficials, durant els darrers sis mesos de 2008, a la província de Herat, s'hi han suïcidat 47 dones i dotze han estat violades. Mai abans no s'havia arribat a aquestes xifres. Mullah Rahmatu-

“Més del 80% dels parlamentaris són criminals de guerra”

llah Hashami, l'exportaveu del govern dels talibans que va justificar davant l'opinió pública mundial la destrucció dels budes de Bamian, ara estudia a la universitat de Yale. Quan hi vaig ser, els vaig dir quin personatge tenien allà i molts es van sorprendre. Però a mi no m'estranyaria que l'estiguessin preparant per ser el proper president de l'Afganistan.

, espai directa

PROMOCIÓ!

Cent sense tu són massa

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

Cossetània
Edicions
Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciuatinvisible.org

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

Kasba
MUSIC
Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufú-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

Virius Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
el setmanari dels moviments socials Directa per un any i 40 números.

Nom i cognoms _____
Adreça _____ CP _____ Municipi _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100" _____

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o canviar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-los servir amb cap finalitat comercial.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

DESCOMpte DIRECTA
Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

DESCOMpte
La Quadra Màgica presenta
CABARET pedrolo
amb cava per tothom!
4 euros
DIJOURS 22:30 H
Teatre Llançol, C/ Riereta 7
3a Temporada
<http://laquadra.planqton.com>
empresada en el text Homes i No, de Manuel de Pedrolo

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB | GRÀCIA Cap i Cua - Torrent de l'Olla, 99 | Infospai - Plaça del Sol, 19 | Taifa - Verdi, 12 | Distrivinyes - De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma - Guillem Tell, 29 | EIXAMPLE Quiosc Manu - Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Itaca - Pallars, 230 | Cus-Cus - Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera - Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa - Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo - Rubén Darío, 25 | Bar La Lira - Coroleu, 14 | Bar La Lluna - Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç - Plaça Comerç | Quiosc Rambla - Fabra i Puig, 10 | Trevol - Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris - Portlligat, 11-15 | Can Basté - Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes - Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat - Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta - Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA Xarxa Consum Solidari - Pl. Sant Agustí Vell, 15 | AQUENI - Méndez Núñez, 1 principal | El Lokal - Cera, 1 bis | La Rosa de Foc - Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom - Rambles | Quiosc Tallers - Rambles | Quiosc Canaletes - Rambles | Quiosc Hospital - Rambles | Llibreria Medios - Valldonzella 7 | SANTS Centre Social de Sants - Olzinelles, 30 | Espai Obert - Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible - Riego, 35 | Terra d'Escudella - Premià, 20 | Teteria Malea - Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda - Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera - Psgg. dels Arbres, 4 | Le Centro - Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT CSO Banka Rota - Rubió i Ors, 103 | El Grillo Libertario - Llinars, 44 | ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat - Feliu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine - Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania - Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 - Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes - Plaça del Vi, 2 | La Màquia - Vern, 15 | GRAMENET DEL BESÒS La Krida - Sicília, 97 | Bar Línea I - Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla - Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims - Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic - Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat - Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc - Plaça del Repartidor | La Resistència - Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya - Parc, 13 | La Falcata - La Panera, 2 | Quiosc Discom - Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic - Pi i Margall 26 | La Vella Escola - Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves - Nou, 9 | MANRESA Bar Habana - Plaça Gispert | MOLINS DE REI Llibreria Barba - Rafael Casanoves, 45 | La Bodega - Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria - Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur - Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà - Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Obrador - Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià - Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia - Jacint Verdaguera, 9 | Ateneu Sanfeliuenc - Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPIÀ Llibreria Recort - Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach - Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona - Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera - de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls - Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla - Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDES La Fornal - Sant Julià, 20

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Els cent mil vots oblidats del País Basc

Els principals diaris obvien que el canvi de majoria al País Basc és gràcies a la il·legalització de D3M

Enric Borràs Abelló

Els principals diaris del país eren plens de frases com "Les urnes fan possible el canvi històric del País Basc" (Jordi Barbeta, *La Vanguardia*, 2 de març) arran dels resultats de les eleccions basques de l'1 de març. Tots els diaris ressaltaven el canvi de pes electoral: per primera vegada, els nacionalistes espanyols tenen la majoria dels escons a la cambra basca, en detriment dels nacionalistes bascos. Tots aquests diaris, però, també han obviat que la majoria dels vots hauria estat per als nacionalistes bascos si més de cent mil electors no haguessin hagut de votar nul perquè el seu partit era il·legal.

La notícia hauria hagut de ser que la il·legalització de bona part de l'esquerra independentista basca ha regalat les eleccions als nacionalistes espanyols. Però, de fet, *La Vanguardia*, *El País*, *El Periódico* i -per descomptat- diaris com *El Mundo* o l'*ABC* han obviat aquest detall. Només els mitjans de comunicació bascos com *Berria*, *Deia*, *EiTB* o *Gara* han donat a aquest aspecte la importància que es mereixia.

La Vanguardia, que l'endemà de les eleccions dedicava sis pàgines als comicis, no feia cap referència als més de cent mil vots nuls dels electors que s'havien quedat sense partit. Tot i que no estalviava espai per parlar de les eleccions, enlloc no deia que, si els electors de D3M haguessin pogut votar, el partit *abertzale* hauria aconseguit -pel cap baix- set escons i que, sumats als dels altres partits nacionalistes, haurien mantingut la majoria.

El País, amb un to triomfalista, deia: "Euskadi va viure ahir un dia

que passarà a la història. Per primera vegada en democràcia, els partits que no defensen la independència d'Euskadi tenen més escons al parlament de Vitòria que els nacionalistes" (José Manuel Romero). Reconeixia que el vot nul havia arribat al 8,84% i que "fins a cent mil bascos continuen fidels a una exigència de solució dialogada *del conflicte basc*, sense cap rebuig a la violència d'ETA", però a cap de les cinc pàgines dedicades als comicis no deia que són aquests vots prohibits els que han canviat el color del Parlament

basco i no cap canvi en la intenció de vot dels bascos. *El Periódico*, amb un to molt semblant, es limitava a reconèixer -en un racó d'una de les sis pàgines que va dedicar als comicis- que els cent mil vots nuls quedaven lluny dels cent cinquanta mil que havia aconseguit EHAK i que Aralar n'havia tret partit.

Per la seva banda, *l'Avui* i *El Punt*, més sensibles a la situació, feien més referències als cent mil vots perduts. *L'Avui* fins i tot hi dedicava un bitllet i l'Albert Balanzà reconeixia que D3M, si no fos il·legal, hauria aconseguit set escons. L'article de Dolores Bellés a *El Punt* hi feia una tímida referència: "Els resultats electorals donen una nova majoria al parlament de Vitòria, si no es té en compte el 8,8% de vot nul que correspondria a l'esquerra independentista basca". Però, una vegada més, cap dels dos diaris no deia que, si s'haguessin pogut comptar tots els vots dels independentistes bascos, no s'hauria girat la truita al Parlament basco. No es tractava de fer futurologia o especulacions ni d'inventar-se una notícia, sinó tan sols de sumar i explicar la realitat de les eleccions, sense oblidar la voluntat política de cent mil persones.

OPINIÓ

> Obscenitat

Alberto Gómez
Periodista freelance

Els editors espanyols diuen que necessiten una ajuda del govern per sortir d'aquesta crisi que han creat tan poc i que està patint tanta gent. Llegeixo que el mateix Rupert Murdoch està preocupat, tot i que és el principal accionista de News Corporation -que engloba els diaris *The Sun* i *The Times* i les televisions per satèl·lit Fox i Sky, la corporació de mitjans de comunicació més gran del planeta. Els caps dels grups Planeta o Zeta se senten a la trinxera. I les aixetes del malbaratament sembla que s'han tancat. *El Periódico* paga 300.000 euros anuals a Johan Cruyff per un article a la setmana. Un article que mitja premsa esportiva sap que no escriu ell. Telecinco ha acomiadat una documentalista, però paga 350.000 euros a l'alcalde corrupte de Marbella Julián Muñoz per una entrevista. Ernest Benach afegeix al seu sou una col·laboració a *El Mundo Deportivo*, que cada vegada fa amb més freqüència i amb més faltes d'ortografia. TV3 i Catalunya Ràdio paguen generosament una col·laborador per explicar els mateixos successos policials que escriu a *El Periódico*. Al diari *Sport*, hi treballa un redactor que ha passat deu anys sense cap contracte. Es tracta de la mateixa capçalera que, quan buscava un cap per substituir l'anterior director, Josep Prats, posava la xifra de partida de 6.000 euros damunt la taula. Antena 3, com fan totes les cadenes de televisió, subcontracta tots els seus càmeres amb sous mileuristes, mentre paga 140.000 euros al cantant Farruquito per una entrevista. Això és com quan Esperanza Aguirre va dir que no arribava a final de mes. O com la construcció d'un hotel de luxe de la cadena Barceló al barri del Raval de Barcelona. Tot és d'una obscenitat insultant.

TELEVISIÓ

L'Estat francès tanca el repetidor de TDT de TV3 a la Catalunya Nord

TV3 pot desaparèixer a la Catalunya Nord arran de l'apagada analògica

Enric Borràs Abelló

L'Agència Nacional de les Freqüències francesa ha clausurat el repetidor privat que permetia les emissions de televisió digital de TV3 a algunes zones de la

Catalunya Nord. El repetidor s'havia instal·lat sense cap permís oficial però, segons Hervé Pi, de la Federació per la defensa de la llengua i la cultura catalanes: "No hi havia altres mitjans per poder rebre canals catalans amb bones condicions". Van instal·lar

aquest repetidor de cara a l'apagada analògica prevista per l'any que ve i que farà que TV3 deixi d'emetre el senyal analògic que ara reben els televisors nord-catalans. D'altra banda, el pacte de reciprocitat entre el Govern de les Illes i el del Principat perquè

IB3 es pugui veure al Principat i TV3 a les Illes ja s'ha posat en marxa, però amb moltes crítiques. L'Obra Cultural Balear crítica que, a causa dels drets d'autor, TV3 no emeti programes esportius, pel·lícules ni sèries que no siguin de producció pròpia.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Emma Goldman: cartes amb història

Es publica la seva correspondència amb l'anarquista Antoni Vidal

La sensació que una simple maleta pot allotjar una porció valuosa de la història i els sentiments de persones d'altres temps és una cosa que, de tant en tant, s'obre davant nostre com un tresor que no podem deixar d'admirar. Fruit de la destinació final d'una d'aquestes maletes "tranhistòriques", el llibre *Fraternalmente, Emma* reproduceix i documenta les vuit cartes que es van intercanviar al final de la Guerra Civil la coneguda activista llibertària Emma Goldman i l'anarquista català Antoni Vidal.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

El treball dut a terme per Ricardo García Luís va començar el 1996 quan Mercè -néta d'Antoni Vidal- es va posar en contacte amb aquest investigador canari per informar-lo dels documents que contenia la maleta que, feia uns anys, havia rebut a Barcelona procedent d'Anglaterra. I és que Antoni Vidal Arabi va viure poc a la seva Catalunya natal. El 1923, després que la CNT fos il·legalitzada per Primo de Rivera, es va instal·lar a Tenerife i va ser un dels promotors de la constitució de la FAI a l'illa l'any 1935.

Començada la guerra, Vidal va treballar al servei d'intel·ligència de l'exèrcit republicà fent contactes a Tànger, França i Anglaterra. En aquest darrer país, l'any 1937, va conèixer Emma Goldman (1869-1940), ja que la CNT-FAI va encarregar a l'activista russoamericana la direcció de l'oficina de propaganda a Londres i de la revista *Spain and the World*.

L'inici de les cartes

Després d'un intent fallit de desactivar la reorganització franquista intentant revoltar els nacionalistes marroquins a Tànger, Antoni Vidal va ser empresonat. Quan va recuperar la llibertat, el 1939, es va instal·lar a Londres per intentar ajudar els exiliats republicans des d'allà. Però, aquesta vegada, Emma Goldman ja no es trobava a la capital anglesa. Cansada i abatuda pel sentiment de la derrota espanyola, s'havia traslladat al Canadà. Aquest és just el moment que dona lloc a l'intercanvi epistolar Londres-Toronto entre aquestes dues personalitats inquietes de la lluita anarquista.

Dues vides i un mateix esperit

Emma Goldman va morir el maig de 1940 i no va poder arribar a llegir l'última carta de Vidal. Amb ella, se n'aniria un torrent d'energia a favor d'un feminisme avançat, llibertari i de totes les causes justes. El seu desig de ser enterrada a Chicago, al costat dels màrtirs de l'1 de maig de 1886, va ser autoritzat després d'haver estat

Fraternalmente, Emma:
cartas de amor y de guerra

Autora: Emma Goldman
Traducció: Virginia Regidor Hidalgo
Editorial: Ediciones La Felguera
Pàgines: 120

considerada en vida l'*enemiga pública número 1* als Estats Units.

Respecte a Antoni Vidal, que en realitat des de 1937 s'amagava sota el nom de Martín Herrera de Mendoza, el coneixement de la seva biografia es desdibuixa amb el temps. Se sap que va embarcar, se sap que el 1949 dirigia una revista a Nova York (*Proyecto i Materials*) i se sap que va morir a mitjans de la dècada de 1960, però s'ignora on reposen les seves restes.

El llibre i document que ha editat La Felguera atrapa de seguida i demana ser llegit d'una tirada. Pots ser perquè la singularitat d'aquestes cartes ens recorda els correus electrònics ràpids que ens enviem actualment, tot barrejant informació i sentiments. Però el que és segur és que, si la seva lectura atrapa, és -sens dubte- perquè aquestes cartes fan que la història com a tal revisqui en les nostres ments a través dels comentaris que, des de la solidaritat i el suport mutu, van crear aquestes dues figures de l'activisme internacional.

Emma Goldman i Alexander Berkman

Entenent Goldman

Bibliografia bàsica de l'autora

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

Es els assajos anarquistes, engendrats a inicis del segle XX i, des de llavors, publicats amb certa regularitat, són l'obra més coneguda de l'autora a nivell internacional. Als escrits, Goldman relaciona la lluita feminista amb la classe obrera, sense oblidar les aportacions bàsiques sobre la sexualitat femenina. Una bomba de relleu del moment amb assajos destacats com *Anarquisme: el que realment significa*, *La hipocresia del puritanisme* i *La tragèdia de l'emancipació de la dona*.

Emma Goldman,
'La Palabra como arma'
Ed: La Malatesta/Tierra de Fuego,
Madrid, 2008

Les armes verbals

El fil del llibre és la consideració d'Emma Goldman com a enemiga pública número u dels Estats Units. No obstant això, l'activista no va ser repudiada per cometre actes violents, sinó per utilitzar una arma molt potent: l'ús de la raó. El llibre recull alguns dels textos més significatius d'aquesta autora prolífica que mostren per si sols el paper rellevant de Goldman dins el moviment anarquista.

Emma Goldman, *'Viviendo mi vida'*
(autobiografia)
Editorial: Fundación Anselmo
Lorenzo, Madrid, 1995

Una visió pròpia de la vida

Publicada en anglès per primera vegada el 1931, l'autora aconseguí resumir-nos en dos volums el teixit de lluites socials antiautoritàries on ha participat i actuat i a les quals ha donat suport. Tot plegat des d'un conglomerat ple de vivències personals i esdeveniments socials que fan entreveure les resistències dins una societat que viu i perpetua el poder. Una de les autobiografies més fidels i més completes del segle passat.

MÉS GOLDMAN

José Peirats:
'Emma Goldman. Una mujer en la tormenta del siglo'.
Laia/Paperback.
Barcelona, 1983.
Emma Goldman:
'Dos años en Rusia'.
Olañeta Ed.
Barcelona, 1978.
Emma Goldman:
'Tráfico de mujeres y otros ensayos sobre feminismo'.
Anagrama.
Barcelona, 1977.

CINEMA

I a Bolívia, es va acabar

'Guerrilla' explica els últims dies del Che mentre intentava estendre la revolució

El 3 d'octubre de 1965 Fidel Castro va llegir la carta de comiat del Che. El ja exministre i comandant cubà afirmava que havia complert amb els seus objectius a l'illa. La fita de Guevara era estendre la revolució a l'Amèrica Llatina. I aquell 1965, per sorpresa de tothom, va desaparèixer.

Isaac Vilalta
cultura@setmanaridirecta.info

El 27 de febrer es va estrenar *Guerrilla*, la segona part de la biografia de Che Guevara, icona revolucionària pels temps dels temps malgrat l'ús estètic que se n'ha fet els últims anys. I és així -no com a marca, sinó com a figura gairebé mística- que el Che apareix cap a finals de 1966 a la Bolívia andina per estendre la idea de la Gran Revolució Llatinoamericana. Steven Soderbergh, el director, arrenca aquesta segona part de la pel·lícula en el moment de màxim esplendor mundial del Che, després del discurs a la seu de les Nacions Unides a Nova York. Just quan Guevara desapareix misteriosament de Cuba per aparèixer -per sorpresa i amb un alter ego- a Bolívia. Allà, al centre del continent, pretén crear un camp d'entrenament i establir una organització guerrillera. Però són descoberts molt abans d'assolir els objectius plantejats. Els condicionants juguen massa fort en contra del Che i del grup de guerrillers cubans i bolivians. El terreny, les hostilitats d'uns veïns poc polititzats, la

negativa del Partit Comunista de Bolívia a ajudar-los i, especialment en el tram final, la intervenció nord-americana, condueixen la missió revolucionària cap al fracàs.

Camí del final

Les emboscades de l'exèrcit bolivià, afavorides per la complicitat dels veïns, guien els revolucionaris cap a un cau sense sortida. El president Barrientos aconsegueix el favor de l'opinió pública i la implicació dels Estats Units per ofegar l'últim grup de resistents. Entre ells, un Che Guevara caracteritzat per Benicio del Toro en un estat físic cansat i demacrat. És en aquest final on Soderbergh dota el treball de la transcendència històrica que en altres moments ha fallat. I ho aconsegueix amb una bona resolució final, afegint-hi la mort del Che en càmera subjectiva. Si la primera part, *Che. El Argentino*, és la cara dels delerosos de la revolució, aquesta segona part n'és la creu. A *El Argentino*, s'exposa amb veheència l'èxit de les idees revolucionàries de Fidel Castro i la resta de combatents que van embarcar al Granma i que van aconseguir el poder després de derrocar Batista.

En canvi, a *Guerrilla*, la campanya del Che s'aboca al fracàs. Amb les dues parts, la pel·lícula es completa i demostra que, per entendre la biografia de Guevara, cal viure les dues cares d'una mateixa moneda.

Una producció amb una trajectòria de deu anys

Benicio del Toro s'encarna en la pell del Che i completa una magnífica representació del guerriller. Gràcies a aquest paper, del Toro ha aconseguit el premi a la millor interpretació al Festival de Canes i el Goya al millor actor. Per la seva part, Soderbergh, de la mà del guionista Peter Buchman, s'ha aproximat al moment històric amb un bon treball de documentació i un projecte en el qual ha treballat durant els últims deu anys. Buchman reconeixia que no havia trepitjat mai Bolívia. La informació, l'ha aconseguida a través dels diaris del propi Che i de les entrevistes fetes sobre el terreny per Benicio del Toro i Laura Bickford, la productora. Buchman ha completat les fonts amb documents desclassificats del Departament d'Estat nord-americà sobre el viatge del Che a Nova York, a més de les reunions amb el capità bolivià que va capturar el Che i amb els tres guerrillers cubans que van acompanyar Guevara a Bolívia. Tot plegat, en una segona cinta de dues hores de durada.

CINEMA

L'ìbera, mostra audiovisual antagonista

Ateneus i centres socials de Barcelona i Cornellà acullen un cicle de cinema i documental social

L'ìbera

Primera mostra antagonista
De l'11 de març al 4 d'abril
Ateneu Maig 37, Ateneu Casc Antic i CSA La Força
<www.lacinetete.es>

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

Tres ateneus i centres socials de Barcelona i Cornellà de Llobregat acullen, de l'11 de març al 4 d'abril, la primera edició de L'ìbera, una mostra audiovisual que es defineix com a "antagonista". Els films, documentals i curtsmetratges que es podran veure en el marc de L'ìbera es projecten al Centre Social Autogestionat La Força de Cornellà, a l'Ateneu Maig del 37 del barri barceloní de Gràcia i a l'Ateneu del Casc Antic de Barcelona. Les projeccions van acompanyades de xerrades sobre el documental o pel·lícula projectada. La mostra s'inaugura l'11 de març a La Força amb la presentació del col·lectiu que impulsa l'esdeveniment, La Cinete, i la projecció de

material del grup de contrainformació multimèdia La Plataforma, ubicat a Madrid i que, des de 2005, treballa la denúncia social i política en tots els formats audiovisuals.

El 13 de març, a l'Ateneu del Casc Antic, es projectarà material del grup Chigra, el col·lectiu degà en l'àmbit de la comunicació audiovisual alternativa a Catalunya. El 21 de març, es projectaran diversos films que formaran part de l'onzena edició del Festival de Cinema i Drets Humans de Buenos Aires (Argentina).

Els dies 25, 26 i 27 de març, als tres espais, es projectarà el documental *Lucio*, sobre la vida de l'anarquista expropiador Lucio Urtubia, una obra de Jose Mari Goenaga i Aitor Arregi. Els passis comptaran amb la presència del mateix Urtubia i amb un col·loqui posterior.

CINEMA

La Baader-Meinhof a la gran pantalla

S'estrena als cinemes 'R.A.F.', del guionista d'"El hundimiento"

R.A.F.: Fracció del Ejército Rojo

Direcció: Uli Edel
Producció: Bernd Eichinger
Països: Alemanya i França
Any: 2008 | Duració: 150 min
Estrena: 14 de març

B.B.
cultura@setmanaridirecta.info

Bernd Eichinger, guionista d'*El hundimiento*, és el productor de *R.A.F.*, un drama històric ambientat a l'Alemanya dels anys seixanta i basat en el llibre *Der Baader Meinhof Komplex* d'Stefan Aust, fins fa poc editor en cap del setmanari *Der Spiegel*. El film aborda les activitats desenvolupades per l'organització armada Fracció de l'Exèrcit Roig (RAF), coneguda als mitjans de comunicació com la banda Baader-Meinhof, en referència al cognom dels seus dos líders.

Fundada a finals dels anys seixanta amb un moviment armat anti-

capitalista, la banda va executar el cap de la patronal alemanya, Hans-Martin Schleyer, i el fiscal general del país, Siegfried Buback. Detinguts per la policia alemanya l'any 1972, el 18 d'octubre de 1977 els quatre membres fundadors de la RAF van aparèixer morts en una cel·la d'alta seguretat d'una presó d'Stuttgart. La versió oficial: el suïcida.

R.A.F. és una de les produccions més cares del cinema alemany. El film ha estat acusat -per tots els sectors- de banalitzar la història de la RAF i de convertir-la en una "pel·lícula d'aventures". Va ser el film escollit per representar Alemanya als Oscar. *R.A.F.* arriba als cinemes catalans el 14 de març.

, expressions

LLIBRES

Ramón Chao reivindica la Cuba dels miracles

El periodista i escriptor col·labora amb el dibuixant Wozniak i el músic Antoine Chao en un llibre sobre la Revolució cubana

Sergi Picazo
cultura@setmanaridirecta.info

No és una guia turística, però podria servir. No és un llibre d'assaig sobre la revolució, però ho intenta. *Los milagros de Cuba* (Icaria, 2008) és una mena de collage de textos -Ramón Chao-, dibuixos -Wozniak-, música -Antoine Chao- i fotografies -Marjorie Guigue. És una crònica amable de viatge/turisme a l'illa més inexplicable de totes les illes: Cuba.

El periodista i escriptor Ramón Chao ja havia visitat Cuba el 31 de desembre de 1969, només deu anys després del triomf de la revolució i ara -50 anys després- hi reincideix. Si l'objectiu del llibre i del viatge de Chao no era fer cap assaig a fons sobre la revolució, sinó escriure una simple i senzilla targeta postal, el resultat és prou digne. Els extractes de textos d'Aljeo Carpentier, Miguel Barnet, Moreno Fraguas, Robert L. Stevenson o José Martí sobre Cuba són, potser, la millor troballa.

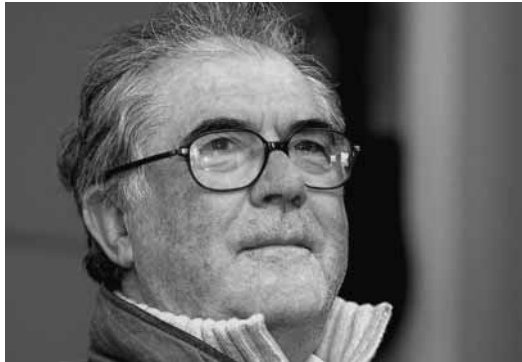
Los milagros de Cuba narra el viatge en primera persona del plural dels Chao, Wozniak i Marjorie pels camins habituals del turisme de motxilla. L'experiència central és l'Havana: l'Hotel Nacional, el Malecón, el barri del Vedado, la Bodeguita del Medio... Després, el viatge continua Cuba endins: Santa Clara -mausoleu del Che-, l'illa de la Juventud, Santiago, Guantánamo i Baracoa.

Un deu pels dibuixos

El millor del llibre -excel·lentment imprès en gran format i a tot color- són les il·lustracions del polonès Wozniak, col·laborador del setmanari satíric francès *Le Canard Enchaîné*, un dibuixant que s'ha de seguir de prop. Brillen pel color, per la ironia, per la crítica social... Les seves il·lustracions multicolors van aconseguir captar perfectament

Sobre Ramón Chao

Ramón Chao, periodista i escriptor d'origen gallec fincat a l'Estat francès. Va néixer l'any 1935 a Villalba (Lugo). Va marxar de Galícia l'any 55 amb una beca atorgada pel règim franquista per acabar de formar-se com a pianista, però allà -per casualitat- va començar a treballar a Radio

L'escriptor Ramón Chao

l'essència quotidiana de la *Cubanitat*: els cotxes massificats, les mulates irreverents, les samarretes del Che, els paisatges tropicals o els efectes del turisme -amb especial menció al dibuix que il·lustra aquest article.

Sense gaire referències autocrítiques, Ramón Chao fa un recull excel·lent de tot l'argumentari revolucionari cubà. L'obra narra tots els èxits sanitaris i educatius, la cooperació amb l'estranger, els plans culturals i les medalles als Jocs Olímpics. S'entén que Chao vol contrarestar els discursos anticas-tristes de desenes de llibres i milers d'articles als mitjans de comunicació europeus. Però, a aquestes alçades, els mateixos Fidel i Raúl fan molta més autocrítica, corregeixen els errors i superen -sovint per dalt i per l'esquerra- l'estatura intel·lectual de la resta d'estadistes internacionals.

Els textos de Chao supuren un gran optimisme. Davant el control de càmeres fotogràfiques a l'aeroport de l'Havana, l'escriptor gallec demana "bona cara". Davant les informacions oficials del *Granma*, denuncia que

són pitjor "els interessos privats" dels mitjans d'Europa. Davant l'auge del treball sexual durant els últims anys, posa el cas de les "300.000 prostitutes" de l'Estat espanyol. Tanmateix, pels que han visitat l'illa i saben els coneixements de Chao sobre Cuba, sobten alguns dels comentaris del llibre: "A Cuba no hi ha un sol retrat de Fidel Castro, l'home que va fer tant per la independència del país" -no hi ha culte a la personalitat, és clar, però l'afirmació és agosarada. O "si surten als carrers de Cuba, no veuran pidolaires ni gent mal vestida".

Los milagros de Cuba

Direcció artística: Marjorie Guigue
Textos i il·lustracions:
Ramón Chao i Wozniak
Música: Antoine Chao.
Icaria Editorial. París, 2008

France Internacional. Allò va canviar la seva vida: va començar a escriure i encara ara ho fa. Les seves col·laboracions amb la premsa espanyola durant el tardofranquisme, sobretot *Triunfo*, van ser memorables. Actualment és col·laborador de *Le Monde Diplomatique*.

LLIBRES

"Els diners corrompen!"

Laureano Cerrada, el empresario anarquista

Autor: César Galiano Royo
Editorial: Pepitas de calabaza, febrer de 2009
Pàgines: 147

Amb la voluntat de rescatar de la memòria aquest personatge oblidat que es va lliurar amb entusiasme i perseverança a les comeses més *esbojarrades* -segons alguns- per tal d'acabar amb el règim franquista i el seu capítol, César Galiano ens ofereix una biografia novel·lada sobre la vida de Laureano Cerrada.

A partir de les poques informacions publicades que parlen d'aquest activista atípic i d'algunes converses amb la gent que diu que el va conèixer, Galiano teixeix una història viva, dinàmica i plena de referències històriques i polítiques que ens situen el personatge en el seu temps. Laureano Cerrada -l'empresari anarquista, l'home d'acció- va viure intensament la lluita per la revolució i va posar tots els seus esforços, enginy i fortuna per enderrocar el feixisme. Però no pas sense aixecar polèmi-

ca. El llibre ens mostra algunes de les peripecies protagonitzades per Cerrada i les divergències polítiques que causava la seva manera d'actuar entre les files anarquistes. Provenint d'un poblet de Castella-la Manxa, el trobem actuant amb el Noi del Sucre als anys vint i combatent pels carrers de Barcelona el 36 al costat de Durruti, Garcia Oliver i Ascaso. Va impulsar infinitat de negocis, propostes i activitats d'allò més variades -entre elles la falsificació de tota mena de documents i monedes o l'emmagatzematge d'arsenals d'armes i explosius arreu. Personatge controvertit i desafiant, va arribar a ser expulsat de la CNT, tot i que ell no va deixar de treballar amb obstinació, a la seva manera i sense donar explicacions a ningú -com sempre havia fet- per assolir els seus objectius. LAIA BRAGULAT

LLIBRES

El retorn a la recol·lecció

Naturaleza, ruralidad y civilización

Autor: Félix Rodrigo Mora
Editorial: Brulot, 2008
Pàgines: 250

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

Presentada a Reus i a Barcelona el mes de gener, *Naturaleza, ruralidad y civilización* mostra un recull d'articles sobre la història del món rural popular i la seva desarticulació secular a mans de l'Estat. Després d'una primera part de repàs crític a processos històrics com la desamortització civil, la il·lustració o la revolució liberal, la segona s'endinsa en l'entramat de problemes de l'agricultura actual. Desertificació, pèrdua de la

fertilitat dels sòls, rendiments decreixents, problemes amb l'abastiment d'aigua, els nous latifundis i la greu novicitat causada per les grans metròpolis. Per altra banda, formula una crítica dura a l'agricultura ecològica que s'ha entregat a les institucions, al capital i al mercat i aprofundeix en els orígens de l'agricultura, concebuda com una artificialització dels agrosistemes, al mateix temps que preciniza la seva reducció dràstica per retornar a una alimentació prou, en bona mesura, de productes silvestres recol·lectats.

PUBLICITAT

el diari digital de les nacions sense estat

ciemen
nationalia

notícies d'Europa i del món
fitxes amb les dades de context
dossiers especials, entrevistes i documentació
en català i en anglès

http://www.nationalia.cat

MÚSICA

Mazoni se'n va a la guerrilla

El grup de la Bisbal signa amb 'Eufòria 5 - Esperança o' un retrat social àcid de la generació que volta la trentena

ALBA YRIUELA

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Qui ho diu que la música pop no pot tenir un substrat social? A les Illes Britàniques, on va néixer el gènere, sempre ho han entès així: ho han demostrat bandes clàssiques com The Smiths o Pulp. Però als Països Catalans, la tradició del pop-rock gairebé sempre s'ha allunyat de les lletres amb contrapunt crític i els grups de la nova onada de pop independent no n'han estat una excepció. Com a mínim fins a la publicació d'*Eufòria 5-Esperança o* (Bankrobber), el nou treball de Mazoni, un disc que presentaran en directe per primer cop a Barcelona dins el cicle Expressió Directa, el 14 de març a La Farinera del Clot.

La banda de la Bisbal d'Empordà, encapçalada pel cantant i compositor Jaume Pla, torna a marcar distàncies amb la resta de l'escena indie amb un disc que sorprèn per molts motius. D'una banda, per una sonoritat trencadora que s'allunya dels esquemes propis del pop i s'enfila pel rock més estripat, la psicodèlia o el post-rock. De l'altra, una sèrie de lletres on Mazoni carrega, amb un punt de nihilisme, contra una societat buida que prioritza el consum i la satisfacció material. "Ja us podeu quedar asseguts a les fosques/ jo deserto i me'n vaig a fer guerrilla", canta a "Apocalipsi Now". "De fet, en aquesta cançó, molta gent ha entès que cantava 'me'n vaig a la Garriga' en comptes de 'me'n vaig a fer guerrilla' i no és ben bé el mateix...", explica Jaume Pla.

El títol del disc pot donar lloc a més d'un equivoc: en aquest partit de futbol entre l'eufòria i l'esperança no tot és el que sembla. "L'eufòria i l'esperança són dos conceptes aparentment positius, però alhora oposats", diu Pla. Amb el concepte d'eufòria, Mazoni es refereix a "la cerca de satisfacció immediata". L'esperança, en canvi, és "un sentiment de més

llarg termini". "El resultat que dona títol al disc és tan favorable a l'eufòria perquè, en la nostra societat, sembla que estem molt necessitats d'èxits a curt termini". Alerta, però: "Darrere l'eufòria hi ha un precipici de buidor".

Apocalipsi consumista

Així, el disc ens ofereix cançons com la mateixa "Eufòria" ("Com es pot viure intensament sense ser esclau del disseny? / No som memòria ni trajectòria, tan sols un punt aïllat"). És un retrat generacional? "En part sí. Parla d'una generació, la que volta la trentena, on la creença general és la recerca del plaer material. Jo no crec en Déu però, d'altra banda, em fa gràcia que la gent se senti alliberada de la religió -que considera quelcom antiquat- quan, en realitat, estan enganxats a creences igual de fortes, com per exemple el diner i el consum".

A nivell musical, *Eufòria 5 - Esperança o* no es pot considerar un disc de pop: no té cançons curtes de tres minuts ni un senzill fàcil i radiable. "Crec que no és un disc tan accessible com els altres treballs de Mazoni en català. Però això no té perquè ser necessàriament dolent. No tot ha d'entrar de bones a primeres. Hi ha discos fantàstics que tragues mesos a assimilar", explica Pla.

A les noves cançons, Mazoni aposta per una rítmica desenfrenada. "A diferència d'altres discos on hem treballat molt la melodia, en aquest cas hem volgut incidir bastant en el ritme, per això el disc està tocat amb dues bateries". Així, trobem temes com "Mala llet", una descàrrega d'adrenalina on tots els músics improvisen sobre la marxa, o l'electrònica "Inspira, conspira", on Mazoni enumera una llarga llista de mecanismes de control social.

Des de la independència

Una de les característiques de Mazoni és que s'ha mantingut sempre fidel al segell Bankrobber, una discogràfica

petita i familiar ubicada entre la Bisbal d'Empordà i Barcelona que s'ha especialitzat a llençar nous talents del pop, el rock, la cançó i l'electrònica des de la més absoluta independència. Amants de les aventures difícils, Bankrobber ha decidit publicar *Eufòria 5 - Esperança o* en una doble edició en CD i també en vinil. "El CD no ha aconseguit establir mai una relació afectiva entre l'obra i el consumidor, cosa que el vinil sí que va aconseguir", explica Jaume Pla.

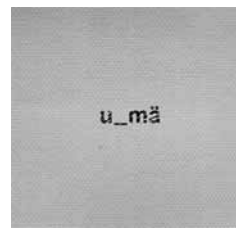
dissabte 14 de març a les 22h

Expressió Directa
Mazoni + Nour

14 de març, 22h
Centre Cultural La Farinera del Clot
setmanaridirecta.info/expressiodirecta
<myspace.com/expressiodirecta>

MÚSICA

Artesans de la cançó

U_mã

U_mã
(Amniòtic Records)
Pop minimalista

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

U_mã és el projecte musical de la parella -musical i amorosa- formada per Pau Vallvé i Maria Coma. El seu primer disc homònim, autoeditat amb el petit segell Error! Lo-Fi l'any 2007, incloïa una sèrie de cançons fetes a mà, enregistrades a casa i amb el sabor que deixa sempre l'artesanía feta amb bon gust. El projecte ha funcionat prou bé perquè un segell de nova creació, Amniòtic Records, s'hagi atrevit a reeditar-ho i a incloure-hi uns quants extrems.

De Pau Vallvé, és més coneguda la seva faceta com a Estanislau Verdet, màxim exponent del moviment *lletgista*, una filosofia personal i irònica per carregar contra els tòpics de la

modernitat. U_mã no té res a veure amb les extravagàncies lletgistes d'en Verdet, tot el contrari: és l'altra cara de Vallvé, la més íntima i personal. Les cançons d'U_mã són petites idees, gairebé esbossos. No hi ha grans reflexions sobre la vida: sovint són sensacions, moments agafats al vol. En alguns casos es tracta de temes instrumentals, com la cançó "µ", símbol de la lletra grega Mu, en referència al continent mitològic que hauria existit i va desaparèixer a l'oceà pacífic.

La reedició inclou una cançó nova i tres videoclips. L'edició és en format *digipack* de cartró setinat amb un nou disseny a càrrec dels mateixos U_mã. Si encara no heu vist els U_mã en directe, ho podreu fer el divendres 13 de març a la Farinera del Clot.

MÚSICA

Rumba amb llibertat estilística

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

Amb aquesta maqueta autoproduïda conjuntament amb Rumba Tunning, Very Pomelo s'ha fet una agenda als escenaris *rumberos* de Barcelona. Reivindi-

quen constantment el dret de fer música sense haver d'emmarcar-se en un estil tancat. D'aquí la barreja de la tradició amb les noves tendències, guitarres flamenques tocades com a elèctriques i una mescla sorprenent amb tocs rockers i accent del Delta.

MÚSICA

D'callaos

Desde mi balcón
(Autoeditat)
Flamenc pop

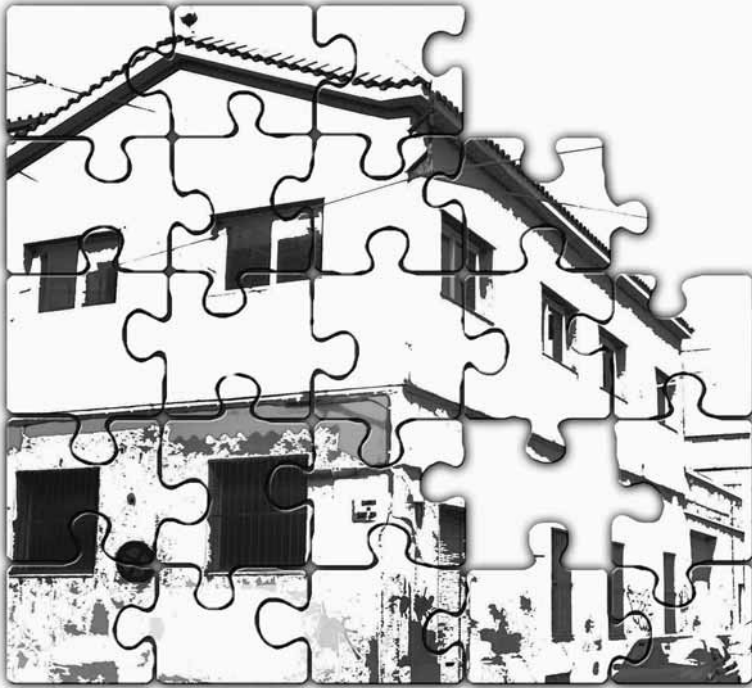
A l'seu segon treball, *Desde mi balcón*, la banda de Terrassa continua apostant per la mescla mestissa que va del pop fins al flamenc i la rumba amb un resultat que ha batejat com a *nu-flamenc*. Pedro Javier González s'ha encarregat de la producció del disc. *Desde mi*

balcón té llicència Creative Commons i es pot descarregar de la web del grup. El seu primer disc, del qual es van descarregar 20.000 còpies a través d'Internet, els ha valgut com a carta de presentació pels seus nombrosos directes. ANTONIA ANDREU

, expressions

Can Capablanca, “ara ens toca a nosaltres!”

Fa tres anys que la proposta del nou casal a Sabadell està sobre la taula i sembla que el 14 de març obre les portes

Eudald Giera
cultura@setmanaridirecta.info

L'obra de la seu, així és com anomenava gran part del moviment la proposta arriscada dels de Sabadell. Després de tres anys d'abandonar l'antic local, de tres anys de paperassa, pressupostos i obres, sembla que el proper 14 de març es podrà entrar a la nova seu del Casal Independentista i Popular de Sabadell Can Capablanca. L'espai, que pretén recuperar i ampliar la referencialitat que havia tingut a la ciutat i a la comarca, es presenta com un dels projectes locals més ambiciosos dels últims anys als Països Catalans.

Coincidint amb el vuitè aniversari de l'entitat, el proper dissabte dia 14 de març s'inaugurarà el nou espai de Can Capablanca, el Casal Independentista i Popular de Sabadell. Amb un programa d'actes a vessar i una demostració d'arrelament a la ciutat, passaran per la diada entitats culturals, esports i

grups de música locals, vuit bandes d'estils i generacions distintes. Des del matí fins a la nit, el carrer del nou centre cultural s'omplirà de gent, entitats i activitats per donar el tret de sortida a aquesta nova etapa de l'entitat. Com cada any -i ja en van vuit- l'aniversari de l'entitat també comptarà amb la Calçotada Popular el diumenge 22 i es clourà amb un *correbars* (en col·laboració amb l'Assemblea de Joves de Sabadell) el divendres 27.

“No som ni més ni menys bojos que els que, en altres èpoques, han intentat canviar la història”

Una proposta de totes i per totes El Casal Independentista i Popular de Sabadell, que pertany al Moviment Popular de Sabadell des que va néixer, es presenta com un projecte fort i cohesionat, avalat per més de cent trenta sòcies, amb la voluntat de ser “un espai de confluència, trobada i debat; un eina útil, una infraestructura al servei del conjunt del moviment”. Una reciprocitat que, segons els mateixos promotors, “s'ha notat i

és percebuda pels militants locals, que -qui més qui menys- han deixat l'espinaada en aquestes obres”. El nou Casal, que també esdevindrà la seu de les delegacions locals de la CUP i la CAL, comptarà amb un bar restaurant a la planta baixa i diverses sales d'entitats i sala d'actes al segon pis.

“Ara ens toca a nosaltres!”

Amb aquest lema, es presenta aquest nou projecte sabadellenc, que es reivindica successor lògic d'una història local marcada per les lluites obreres, els ateneus i les reivindicacions veïnals. Des de Can Capablanca han volgut deixar clar: “No volem comparar-nos amb ningú, tan sols posar sobre la taula que som la conseqüència lògica d'una història local marcada per l'autoorganització popular i les lluites socials. No som ni més ni menys bojos que els que, en altres èpoques, han intentat canviar la història política d'aquesta ciutat i d'aquest país”. És per això que, a la seva presentació pública, han volgut tornar a reflotar personatges com la sindicalista Teresa Claramunt o el poeta Pere Quart, els primers espais d'autoorganització popular del segle XIX com l'Obrera o la Cooperativa Sabadellenca, o episodis de lluita com la vaga general de 1917 o la del 76, que va posar en escac el règim, i fets més recents com la resposta popular al govern de l'actual alcalde.

EL REBOST

Més cigrons i menys ‘Prozac’

Cuina i alegria contra la precarietat

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat

Diu que Ciceró -el cèlebre orador i polític romà- deu el seu nom a la humil lleguminosa que tantes boques ha alimentat al llarg de la història. No sabem del cert, però, si en plantava a l'hort o si l'origen del malnom havia estat alguna berruga especialment visible. En tot cas, segur que els havia tastat. El cigró (*Cicer arietinum*) ha estat un dels pilars dietètics dels pobles de la Mediterrània. D'ús comú a l'antic Egipte, fins i tot se n'han arribat a trobar restes preneolítiques a Sicília.

Pertany a la família de les fabàcies o papilionàcies (si ens fixem en els fruits o en les flors), que es caracteritzen per la capacitat de fixar el nitrogen atmosfèric i produir fruits i llavors amb una proporció alta de proteïnes. Curiosament, un dels aminoàcids que trobem més a les proteïnes del cigró és la serina, precursor de la serotonina -un neurotransmissor que s'associa amb els estats d'ànim i que participa en la regulació dels cicles son-vigília. El Prozac -un dels antidepressius més lucratis de la història- s'encarrega de mantenir elevats els nivells de

serotonina a les sinapsis neuronals. Potser els cigrons també podrien ajudar-hi, no creen dependència i són més bons i econòmics.

Amb els cigrons es poden cuinar autèntiques joies culinàries a l'abast de totes les butxaques. Plats senzills i fàcils de preparar que atresoren secrets gastronòmics ancestrals. Malgrat la dependència als cigrons cuits de pot, us recomanem que -de tant en tant- doneu el gust de tastar la diferència amb els cigrons acabats de fer. Coure'ls bé no és difícil, només cal respectar una regla d'or: no *espantar-los* (no tallar mai la coccio). Els deixarem passar la nit submergits en aigua no massa freda amb sal i l'endemà els courem, quan l'olla bulli, a foc mitjà-alt. Si ens faltés aigua, l'hem d'afegir ben calenta perquè la coccio no perdi temperatura.

Cigrons amb espinacs

300 gr. de cigrons cuits
500 gr. d'espinacs frescos
2 llesques de pa
2 cullerades de pebre vermell dolç
2 dents d'all
Oli
Brou de la coccio dels cigrons
(3 o 4 cullerots)

Rentem i tallem els espinacs. Els passem per la paella amb un bon raig d'oli fins que perdin l'aigua. Reservem. A la mateixa paella, fregim el pa i els alls i els aixafem al morter. Saltem els cigrons a la paella i hi afegim els espinacs, la picada i el pebre vermell. Ho barregem tot, hi incorporem el brou i ho coem fins que es begui el líquid.

Pakores

5 cullerades de farina de cigró
½ got d'aigua amb gas diluït o cervesa
¼ de culleradeta de canyella
¼ de culleradeta de bitxo molt
1 culleradeta de coriandre molt
1 culleradeta de comí molt
Verdures tallades a daus
Oli i sal

Posem la farina de cigró en un bol amb les espècies i la sal. Hi afegim l'aigua tèbia i ho batem a mà fins que obtinguem una pasta, suau però espesa, que cobreixi bé les verdures. Escalfem l'oli i banyem un grapat de verdures a la pasta d'arrebosar de manera que quedin ben cobertes. Les fregim.

Falafel

250 g de cigrons en remull (12 h.)
2 cebes grosses picades fines
5 dents d'all matxucat
2 cullerades de coriandre i de fonoll fresc
2 cullerades de comí molt
el suc de mitja llimona
2 ous batuts i pa ratllat oli per fregir

Bullim els cigrons i els triturarem amb la batedora fins que obtinguem un puré fi. En un bol, barregem els cigrons amb la resta d'ingredients i deixem reposar la massa una estona en un lloc càlid. Fem boles petites, les aixafem i les arrebossem i fregim.

Podem acompanyar les pakores i aquestes croquetes delicioses amb una mica d'amanida verda i regar-les amb una salsa de iogurt, cogombre, all i menta (tipus zatziki) o una salsa turca (amb pastanaga, iogurt i all).

> Contactar

Casal Independentista i Popular de Sabadell Can Capablanca
C. COMTE JOFRE 30, SABADELL
(AL COSTAT DE SABADELL ESTACIÓ)
Properament:
www.cancapablanca.cat

Recomanem

ALCANAR

7 de març
Pintada d'un mural, xerrades per la tarda, sopar popular i concert de la cantautora Meritxell Gené.

BARCELONA

Del 2 al 8 de març
Jornades de la dona. La història té nom de dona.
 Organitza: Acció contra la violència domèstica, Vocalia de dones AV Turó de la Peira, Grup d'ajuda mútua "El nostre espai", Grup de Patchwork i Can Basté.

Dimecres 4 de març
Roda de premsa
 12 h. Al rectorat de la UB

5 de març
Xerrada sobre Mujeres Libres a càrrec de Dolores Marín
 19 h. CNT - Catalunya / FELLA
 C. Joaquim Costa 34

6 de març
Construcció i deconstrucció de Gènere: la teoria Queer
 19 h. CNT - Catalunya / FELLA
Documental sobre el feminicidi a Mèxic
 20 h. Barrikkarme
 C. del Carme 25 bis - Raval
Festival Femelek: Dones i música electrònica
 20 h. Convent de Sant Agustí.

Dissabte 7 de març
Assemblea de dones
 17 h. Plaça dels Àngels
Festa de dones amb LeSFATALES
 22 h. Bar del CCCB.
 C. Montalegre 6.
Concert 7 de març
 22 h. La Casa Grogga. C. Alf-Bei 120
 www.clitocore.blogspot.com

8 de març
Manifestació
 12 h. a la plaça Universitat
 Organitza: Comissió 8 de Març.
Manifestació: Al patriarcat, com al capitalisme, no se'l refunda, se'l destrueix
 18 h. Plaça Universitat
 Organitza: Plataforma Revolucionària Antipatriarcal

11 de març
Xerrada: Com destruir el patriarcat des de l'aprenentatge
 19 h. CNT - Catalunya / FELLA

BERGA

7 de març
Dia de la Dona Treballadora
 17 h. Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat i Centre d'Estudis Josep Ester Borràs.
 C. del Balç número 4 baixos esquerres.

GIRONA

7 de març,
Recorregut històric "La fàbrica GROBER i el treball femení"
 11.30 h. Plaça Josep Pla.

TARRAGONA

8 de març
Dones, la crisi ens fa més precàries!
 12 h. Activitats i a les 18h. manifestació a la plaça Verdaguer
 caudellunes.tgn@gmail.com

TORTOSA

7 de març
 19 h. Plaça de l'Àngel.
Maternitat lliure i desitjada, avortament lliure i gratuït
 21 h. Sopar al Casal Popular Panxampla. 23 h. Concert amb Marta Rius i les noves dones de la bella cançó.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

5 de març
Xerrada a càrrec del col·lectiu Crisi
 20 h. Barrikkarme. C. Carme 25 bis.

7 de març
Calçotada per l'Harmonia
 14h. Jardinet de Can Fabra
 www.sant-andreu.com/stap21/ate-neuharmonia/finestralscaldad2009.htm

IV Calçotada Popular a la Sagrada Família
 11 h. C. Marina
 Preu: 12 euros
 www.jovesexample.cat

Primer aniversari CSO La Pansa
 17 h. CSO La Pansa de la Ribera
 C. Panses 6 (entre Pla de Palau i Santa Maria del Mar).
 Torneig d'escacs, xerrada-debat, sopar i concert amb Tamarindo y Amaranto. Gratuït.

Del 9 al 31 de març
Crisi i Utopia Jornades Llibertàries a la Universitat de Barcelona
 9 de març. UB-Raval. 12.30h.
 Presentació de les jornades i passí del documental *The Corporation* (primera part).
 18.30 h. Xerrada: "Crisi. Econòmica i propostes llibertàries", a càrrec de l'Institut de Ciències Econòmiques de l'Autogestió (ICEA). 10 de març [UB-Raval].
 12.30 h. Passí del documental. *The Corporation* (segona part).

BERGA

14è aniversari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà
 6 març. Dia reivindicatiu de les dones: Recuperem els nostres cossos! 18 h. Instal·lació creativa, d'una cuina personal i col·lectiva.
 Exposició de *Las banderas de mi*

casa son las ropas tendidas i L'espiral de la vida v.s els transgènics. 20h. Taula rodona sobre salut.
 22 h. Soparet de traje de tapes.
 7 març. Festa sí, lluita també.
 11 h. Torneig de ping-pong.
 14 h. Dinar popular. 17 h. Xerrada: "Que la crisi la paguin els rics!"
 19 h. Passacarrers. Amb l'actuació del grup de bastoners de Berga Cop de garrot i el grup de percussió senegalesa Sant Serigne Saliou.
 Sortim de l'Ateneu! 21 h. Sopar de tapes. 22 h. Concert amb Filibusters.
 Música d'arrel tradicional dels Països catalans i danses populars.
 El Pogo del Organillo, Insurrecció electrònica Karaoke Punk i PD WhatsApp.
 14 de març, 18h. Sessió d'audiovisuals. 21h. Sopar de tapes. Gran subasta popular i actuacions de: Descontrolades, Companyia de teatre social Rebel'Art. Equilibris acrobàtics. Companyia Radio Salió. Un any més a l'Ateneu.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

4 de març
Documental i col·loqui: Desallotjament del Ungdomhuset, amb integrants del col·lectiu.

Al CSO La Forsa. Av. La Fama 41.
 7 de Març
Concert
 CSO La Banka Rota. Amb: Inshershow, The Capaces i Kill myspacekill.

SANT CUGAT DEL VALLÈS

5 i 7 de març
IV Jornades de Solidaritat amb el Poble Palestí
 Ateneu Santcugatenc. Plaça Pep Ventura.
 5 de març. 21.30 h. Cineforum *Los limoneros*. 7 de març. 14 h. Dinar palestí (tiquet 10 euros). Reserves a: casc@nod050.org. 17 h. Documental: *Palestina, la veritat assetjada*, presentada pels autors. Organitza: Plataforma Aturem la Guerra de Sant Cugat.
 Més info a: <http://www.nod050.org/casc/index.php>

TARRAGONA

6 de març
Palestina, més de 60 anys resistint l'ocupació
 20 h. Casal Popular Panxampla.
 Xerrada a càrrec de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina.

Jornades Llibertàries a Tarragona
 18 h. CNT Tarragona.
 Cervantes 18.
 7 de Març. Xerrada: "La dona davant la maternitat: Avortament, part i feina".
 11 de Març. 18.30 h. Pel·lícula: *Los educadores*. Sobre el delictes, l'opulència i les desigualtats socials.
 21 de Març. 18 h. Xerrada: "Crisi econòmica", a càrrec de l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA) de Barcelona.
 25 de Març. 18.30 h. Pel·lícula: *Nestor Makhno*.

VILADECANS

Jornades en defensa del territori a Viladecans
 CSO Els Timbres. Avinguda Generalitat 27.
 6 de Març. 20h. El Pla d'Habitatge a debat. I Repàs de com està la situació mediambiental a Viladecans. A càrrec de la Plataforma Salvem Oliveretes.
 3 d'abril. 20h. Passí del documental *Solidarios con Itoitz*. Contra la construcció d'un pantà a Itoitz (Navarra) i la defensa de la vall i els espais de la zona.
 www.maullets.org

Sortim de casa

BARCELONA

6 de març
MOBILITZACIÓ SOLIDÀRIA AMB EL POBLE COLOMBIÀ

19h. A la Plaça de la Catedral

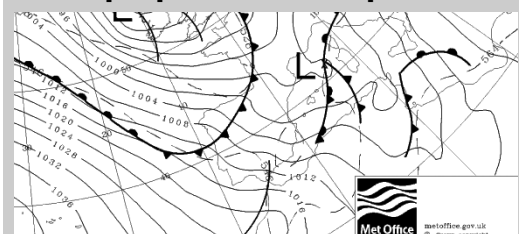
Units i unides per a recuperar la memòria per una Colòmbia sense oblit.

7 de març
CONCENTRACIÓ: TOTES CONTRA EL TRIBUNAL POPULAR HOMÒFOB DE VIGO

20 h. Plaça Universitat

Més informació:
www.facebook.com/profile.php?id=1282981587#/event.php?eid=5444005

El temps que ha fet... i que farà

Semblava que l'hivern ja s'havia acabat, però no. Entre dimecres i dijous una gran massa d'aire fred i humit provinent de l'atlàntic nord ens escombrarà des de la Vall d'Aran fins a la Mediterrània. Les nevades seran copioses i persistents a tot el Pirineu i les ventades s'intensificaran a les comarques de la vall de l'Ebre. A la resta hi haurà ruixats dispersos i algunes calamarsades. Les temperatures cauran en picat a partir de dijous. Haurem de recuperar guants, bufandes i barrets.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Cynthia Cockburn INVESTIGADORA I ESCRITORA FEMINISTA

“Bush va culminar el relleu de la virilitat americana com a potència masculina al món”

Cynthia Cockburn és sociòloga i membre activa de la xarxa internacional antimilitarista Dones de Negre. Des de fa més d'una dècada, les seves investigacions s'han centrat en el gènere en el marc dels conflictes armats i els processos de pau. Ha recollit el seu últim treball al llibre 'Dones davant la guerra, des d'on estem', una investigació duta a terme durant dos anys per tot el món que va presentar al centre Bonnemai-sol de Barcelona.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què les dones s'organitzen com a dones en contra de la guerra?

A tot arreu on he estat durant els tres anys que ha durat la investigació del llibre, he fet aquesta pregunta i hi ha tres raons: la primera, i potser la més simple, és que a vegades se senten incòmodes en les organitzacions mixtes, on l'estil pot ser de dominació, on s'escolta només la veu més forta. A vegades les organitzacions antiguerres poden ser molt com el món real en aquest aspecte. I és per això que les dones diuen: “tenim una altra manera d'escoltar i parlar, tinguem un espai on puguem sentir-nos millor les unes a altres”. La segona raó és que les dones -ja estiguin prop de la guerra, patint la guerra, o en un país que origina guerres com els EUA, la Gran Bretanya o Espanya- experimenten la guerra d'una manera particular, una manera específica de gènere. Les dones no són les úniques que pateixen la guerra, però en paguen un preu particular.

Un exemple que poses al teu llibre és el cas de les dones a Colòmbia.

Sí, les dones de la Ruta Pacífica diuen que estan organitzades en defensa de la vida diària, de la quotidianitat. Durant trenta anys, la guerra ha arrossegat i arruïnat la vida diària. I qui és responsable d'aquest dia a dia? És la dona qui cuida els nens, els malalts i els ancians i qui posa el menjar a taula. La quotidianitat és terreny de les dones a tot arreu del món. A més, les dones experimenten la violència d'una manera particular perquè són molt vulnerables a les violacions i els abusos sexuals. I també veuen que la guerra no és quelcom que comença i s'atura, sinó que és contínua. Veuen que la vida diària, en la guerra i la pau, estan connectades. I aquesta és la segona raó, posar en comú les experiències de les dones, la manera com experimenten la guerra.

ELOI DE MATEO

I la tercera raó?

La tercera raó té relació amb l'anàlisi de la guerra que fan les dones, quan es pregunten per les raons de la guerra i per què hi tornem una vegada i una altra. Totes odiam la guerra però, d'alguna manera, sempre succeeix. Les dones, en part, coincidim amb el discurs dels moviments antiguerres en general: el capitalisme, l'economia, els recursos, la xenofòbia i l'exclusió... tot això està darrere la guerra. Però les dones, les feministes, afegeixen que hi ha una altra cosa que causa la guerra i és el patriarcat, les relacions entre

“La cultura feminista està construïda sobre la qualitat de ser bones escoltant”

la masculinitat i la feminitat, no només entre les dones i els homes, sinó també a les estructures, que predisposen la societat a la guerra. Un exemple, quan els avions es van estampar contra les torres bessones de Manhattan, hi havia diverses opcions. Bush podia escollir entre confiar en la justícia, negociar, consultar amb els seus polítics o atacar i defensar-se, venjar-se. Va escollir aquesta opció. A la guerra de Vietnam, els EUA van ser derrotats per un país petit i això va deixar el país molt avergonyit. No només són les feministes, molta gent defensa que el que ha passat durant els trenta anys posteriors als Estats Units anava destinat a restablir l'amor propi masculí del país. En aquest sentit, Bush va culminar el relleu de la virilitat

americana com a potència masculina al món. Els valors masculins de l'honor, l'orgull i la venjança havien de ser satisfets.

Es a dir, no és una cosa d'homes, però sí de valors masculins, no?

Exacte. Jo dic que no és una cosa d'homes, perquè no són tots els homes els que fan la guerra, sinó una qüestió de masculinitat i de la manera com es construeix aquesta masculinitat a les nostres societats.

Però, en canvi, deuen tenir poc en comú les dones que s'enfronten a la guerra en punts tant allunyats del món com Sierra Leone, Gaza o Nova York?

Jo no diria que tenen més diferències que coses en comú, però és cert que no parteixen del mateix. Un primer element importantíssim és el fet de sentir-te lliure o sentir-te oprimida. En anglès, el meu llibre es titula *From where we stand*, perquè no totes estem al mateix lloc. Hi ha dones que estan segures, mentre d'altres estan essent atacades i són vulnerables. Les dones de Gaza, avui dia, estan en un lloc i les dones de Tel Aviv organitzades a Women in black estan en un lloc diferent. Les dones que tenen recursos i diners, com les que surten a les protestes de Nova York, estan en un lloc diferent de les dones organitzades a Colòmbia, on la majoria són pobres. Però la cultura de les dones -particularment la cultura feminista- està construïda sobre la qualitat de ser bones escoltant i d'estar sempre a punt per escoltar. I és el que fem en el nostre moviment, escoltem i parlem molt les unes amb les altres. Un exemple, Women in black vam tenir una gran trobada a València i va venir un grup de dones que formaven part d'una organització on hi havia homes i que era violenta. Havien d'estar allà aquelles

dones? Potser són part de l'enemic, part del problema? No són pacifistes. Però això no porta a un procés d'exclusió ni d'empipament, sinó de preocupació i de molta conversa.

Tot i així, històricament les dones també han participat activament de la guerra?

Sí, les dones han participat en guerres, però és interessant com, quan i què hi han fet. Quan l'Estat espanyol va acabar amb el servei militar, va ser per professionalitzar l'exèrcit i unir-se a l'OTAN. Part del pla era reclutar dones. Les dones que es van unir a l'exèrcit ho van fer per diverses raons. Una, un bon salari, moltes el necessitaven -com passa entre les minories ètniques- perquè no hi havia un bon mercat de treball per elles. Una altra raó era que les dones sempre havien estat excloses de certes coses que resultaven bastant atractives físicament i, el fet d'unir-se a l'exèrcit representava una manera d'escapar de la passivitat, de la incompetència. Finalment, representava una qualificació, per les que no tenien res. Per tant, no és sorprenent que les dones s'unissin a l'exèrcit.

Al mateix temps, la violència masclista i les violacions s'han convertit en mètodes estesos de càstig de l'enemic durant les guerres.

És així i cada cop ho entenem més. La raó és que l'enemic també és patriarcal. Per l'enemic, les dones són propietats valuoses. Són les *meves* dones i, per tant, si les ataquen, m'ataques a mi. Si les violes i les destrueixes, m'estàs fent dèbil, mines la moral de la comunitat. L'ús de les dones com a armes de les guerres o, més ben dit, l'ús dels cossos dels homes com a instruments de violacions, com a armes per destruir, només funciona per la creença patriarcal sobre l'home i la dona.

. LA COLUMNA

Persones humanes

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Per raons de feina, acabo de llegir *Les bostonianes* (1886) de l'escriptor nord-americà Henry James. Què fa una novel·la escrita per un autor elitista amb un estil tortuosament entortolligat, a la contra de la DIRECTA? Doncs, el llibre parla d'un problema greu que afecta tots els moviments socials haguts i per haver. En concret, parla del moviment feminista del segle XIX i no hi ha dubte que James està del tot d'acord que les dones s'organitzin i que lluitin pels seus drets. Ara bé, no se'n pot estar d'assenyalar els punts dèbils de les protagonistes: la feminista més coneguda dels Estats Units s'ha convertit en una persona gelosíssima de la seva fama; la degana del moviment és una velleta ineficaç que ha perdut el contacte amb la realitat actual; la feminista renovadora no té cap sentit de l'humor i vol amagar els seus orígens burgesos; i hi ha una feminista carismàtica, encantadora, capaç de convèn-

Més important, el conflicte que totes pateixen -entre la validesa de la seva causa i les limitacions de les pròpies personalitats- es pot trobar a qualsevol moviment social

cer públics sencers de la justícia de la seva causa, que acaba enamorant-se d'un home reaccionari i masclista. Els personatges són ficticis, però tots tenen com a model una o altra feminista real de l'època de James. Més important, el conflicte que totes pateixen -entre la validesa de la seva causa i les limitacions de les pròpies personalitats- es pot trobar a qualsevol moviment social avui en dia, sense excepció. Com no? Qualsevol organització que vol promoure uns valors universals ha d'encarar-se, tard o d'hora, amb el fet que els éssers humans no ho som pas, d'universals. Som egoistes, temerosos, insegurs, autoritaris, dogmàtics, deshonestos, complaents, sorruts i desenes d'adjectius més que es poden resumir en un: inconsistent. I la inconsistència, per molt que rimí amb la paraula "resistència", n'és gairebé l'antònim. La solució? No sóc ningú per dir-ne cap. Sóc humà, jo...